چونڊ سنڌي شاعرائن جي
چونڊ شاعري

چونڊ سنڌي شاعرائن جي چونڊ شاعري I

سٿاءُ

ظفر عباسي

هالار پبليڪيشنز

سول لائينز، حيدرآباد، سنڌ

ڪتاب جو نالو : چوند سنڌي شاعرائن جي چوند شاعري-I

سٿاءُ : ظفر عباسي

موضوع/صنف : شاعري

تعداد : ٻه هزار

ڇاپو : پهريون

سال : 2002

ڪمپوزنگ : شهباز علي ميمڻ

ڇپائيندڙ : هالار پبليڪيشن، سول لائينز، حيدرآباد

پاران ايم ايڇ پنهور انسٽيٽيوٽ آف سنڌ اسٽڊيز، ڄامشورو.

Digitized by M. H. Panhwar Institute of Sindh Studies, Jamshoro.

قيمت: =/80

هالار پبليڪيشنز

سول لائينز، حيدرآباد، سنڌ

سٽاءُ

- فهميده شرف بلوچ ———— 5
- جانب ناز غوري ———— 16
- فضہ غزل ———— 27
- نسرين سيد ———— 38
- ساجده جبين ———— 49
- بينظير عادل سخيراڻي ———— 60
- جهان آرا بتول ———— 71
- ايس ڪي ڪورائي ———— 82
- عائشہ مسرت ———— 93
- امينہ ناز پٺي ———— 104
- آرزو عباسي ———— 115
- خاموش جنت گل هاليپوٽو ———— 126
- ساجده چانديو ———— 137
- ايس نسيم ميمڻ ———— 148
- زاهده گل سومرو ———— 159
- مهڪ جوڳي ———— 170
- زرينہ امداد سومرو ———— 181
- سوسن گل بلوچ ———— 192
- ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو ———— 203
- ناهيد خان ———— 214

ڪجھ آءُ بہ چوان...

سنڌي ادب ۾ شاعرن جو هڪ تمام وڏو انگ پنهنجي ذهني ۽ تخليقي سگهہ آهر سنڌي ادب ۾ پنهنجو پاڻ پتوڙي رهيو آهي. ماهوار هالار ڊائجسٽ کي اهو بہ ڪريڊٽ حاصل آهي تہ ان سنڌي ادب ۾ شاعرائن جي انگ ۾ بہ نمايان اضافو آندو آهي. سنڌي ادب ۾ پنهنجي نوعيت جو هيءُ پهريون مجموعو آهي جنهن ۾ موجوده ٿهي جي 20 تخليقي حوالي سان سگهارين شاعرائن جا چونڊ ڏهہ ڏهہ غزل سندن تعارف سان گڏ شايع ڪيا پيا وڃن تہ جيئن پڙهندڙن کي سندن تخليقي صلاحيتن جو ڪاتو لڳائڻ ۾ ڏکيائي نہ ٿئي.

"چونڊ سنڌي شاعرائن جي چونڊ شاعري" جي اعلان ڪان پوءِ اسان کي تمام وڏي انگ ۾ پيننرن جي شاعري پهتي پر انهن ۾ آزاد نظمن، چوسٽن ۽ ٽيڙن جي تمام گهٽي اڪثريت هئي. جنهن ڪان پوءِ اهو طئہ ڪيو ويو تہ جن بہ پيننرن جا 10 غزل چونڊيا ويا آهن، انهن کي هن ڪتاب ۾ شامل ڪيو وڃي ۽ باقي پيٽن کي بہ پنهنجا غزل موڪلڻ لاءِ گذارش ڪئي وڃي تہ جيئن انهن کي "چونڊ سنڌي شاعرائن جي چونڊ شاعري II" ۾ شامل ڪري سگهجي.

"چونڊ سنڌي شاعرائن جي چونڊ شاعري I" جي اعلان ڪان پوءِ سنڌ جي لاتعداد پائرن بہ پنهنجي شاعري هن مجموعي ۾ شامل ڪرڻ لاءِ نہ رڳو موڪلي آهي بلڪ لڳاتار موڪليندا رهن ٿا ۽ شايع ڪرڻ ڪان انڪار بعد انهن پائرن پنهنجا نالا مٽائي شاعري موڪلڻ شروع ڪئي آهي. اسان تمام وڏي ڪوشش ڪئي آهي تہ اهڙن شاعر ن جي شاعريءَ جي اشاعت کي روڪيو وڃي. ان ۾ اسان کي اوهان پڙهندڙن ۽ لکندڙ پائرن ۽ پيننرن جي ڀرپور ساٿ جي ضرورت هر وقت رهندي.

"چونڊ سنڌي شاعرائن جي چونڊ شاعري I" جي ڪاميابيءَ کي مدنظر رکندي، هن ڪتاب جو ٻيو ڀاڱو ايتروئي جلد شايع ڪيو ويندو ان ڪري هڪ دفعو وري سنڌ جي سگهاري سوچ رکندڙ شاعرائن کي پنهنجا گهٽ ۾ گهٽ 15 غزل، بہ تصويرون، تعارف ۽ ايڊريس سميت ترت موڪلڻ جي ڪوٺ ڏجي ٿي.

اسان کي اميد آهي تہ اسان جي محنت سان سجايل 20 شاعرائن جي شاعريءَ جو هيءَ گڏيل مجموعو نہ رڳو اوهان کي پسند ايندو، بلڪ انهن شاعرائن لاءِ همت افزائيءَ جو جواز بنبو ۽ خود سنڌي ادب ۾ بہ پنهنجي نمايان جاءِ والاريندو.

اوهان جو پرخلوص

ظفر عباسي

فهميده شرف بلوچ

پورو نالو: فهميده (فمي)

والد جو نالو: شرف الدين بلوچ

سالگره ڏڻ: 7 اپريل

جنم هنڌ: پير جوڳوٺ ضلعو خيرپور ميرس

تعليم: ايم .اي سنڌي ادب، بي-ايڊ

روزگار/ ڪرت: فی الحال بيروزگار

ونڊر: ميوزڪ ٻڌڻ، ڪتاب پڙهڻ، پرت پرڻ، خط لکڻ ۽ ننڊ ڪرڻ.

اوهان جو پسنديده ڪتاب: چانڊ پکراج ڪا پسنديده صنف: هر صنف خاص ڪري هائيڪو

پسنديده ليکڪ: امرتا پريتم، موهن ڪلپنا ۽ نئين ٽهيءَ جو هر سٺو لکندڙ

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1988 باقاعده 1992

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: پنهنجي اڪيلائين ڪان

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (40) مضمون چند ڊائري تمام گهڻ پيون ادبي خط

شاعري: غزل لاتعداد گيت لاتعداد وايون لاتعداد پيون پنج ڪڙا، ڏيڍ سٽا

ڪافي، سانيٽ، هائيڪا، ٽه سٽا، پابند نظم، آزاد نظم، نثري نظم.

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبہ نہ

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب:

	ڪتاب جونالو	صنف
(1)	انجلي	شاعري
(2)	تون ڪٿي آهين!!؟	ڪهاڻيون

غزل

دردَ ڪيڏو اندر تي اثر نہ ڪري،
قول جهڙين دلين کي ڀتر تو ڪري.

ڪا نہ گهرجي انهيءَ کي ڪتي، بي پناهہ،
ڪنهن جي ٻيٽن ۾ ڪو جي گهر تو ڪري.

ڪير تهڪن جي پويان ڏسي لڙڪ تو،
ڪير ڇاڻي! هو ڪيڏو سفر تو ڪري؟.

پوءِ ڪيڏا اندر ۾ جلن ديپ تا،
هڪ دفعو جي ڪٺي هو نظر تو ڪري.

هو ڳهيلو ڏسي ڪيڏا سپنا وڏا،
پنهنجي جيون کي ڇالئہ زهر تو ڪري؟.

هوبہ ڪيڏو عجب جهڙو هڪ شخص آ،
لوڪ جي ظلم کي درگذر تو ڪري.

هن جي پويان، وڇوڙي جا ڇيڙي قصا،
مونکي مايوس ڇو هي شهر تو ڪري.

فهميده شرف بلوچ

غزل

پرين! تنهنجون يادون جڏهن ٿيون پون،
تي مرڪي هوا، رقص بادل ٿا ڪن.

اڄ ياد تو وقت گذريل جڏهن،
سوين عڪس دل تي تري ٿا اچن.

سوا تنهنجي سپنا خوشيون، محفلون،
سڀئي ساهه ڪي اوپرا ٿا لڳن.

ضدي ساپيائون نہ رڪبيون ڪڏهن،
پنيان، خواب ڪيڏا بہ سڏڪا پرن.

ڪڙن چنڊ ٿا رات جي سانت ۾،
جڏهن گيت سندر ٿا شاعر لکن.

جڏهن پيار پوتر اريبو تڏهن،
نظارا اسان ڏي ٿا مرڪي ڏسن.

فهميده شرف بلوچ

غزل

اماس راتيون اداس رستا،
ونس تا يادن جو واس رستا.

پرين سنيالي پوءِ پير رکجو،
اسان جي دل جا حساس رستا.

سمورو جيون اجاڙ بڻ آ،
ڪٿي اچن تا هي راس رستا.

ڦري تو سوچون سفر اسان ڪان،
پٿن تا پيرن جو ماس رستا.

ڪڏهن تہ ايندين پرين اسان وٽ،
رکن تا تومان ڪي آس رستا.

نصيب پنهنجو سدا نہ رهندو،
لٽيل، ڦٽيل ءِ نراس رستا.

فهميده شرف بلوچ

غزل

كنهن کي ڏيئي ٿو چنڊ اشارا ساري رات،
روز سڏن ٿا اپ تان ستارا ساري رات.

لفظ سمورا چڙ ته نڙيءَ ۾ اٽڪي پيا،
ڀٽڪيا سپنا اڄ ويچارا ساري رات.

چندرما تي عڪس ڏٺو پئي پاڻيءَ ۾،
مرڪيا بيٺي ڏور ڪنارا ساري رات.

تنهنجي راهه تڪيندي هن بي چين ٿيا،
منهنجي گهرڙي ايندڙ چارا ساري رات.

ڇوانڪيا پئي دشمن وانگي هو بيٺي،
هڪ جهڳيءَ ۾ پيو هي پارا ساري رات.

فهميده شرف بلوچ

غزل

اڏاٽـــا پکـــي ۽ لـــڏي لام وئــــي،
پريــن! تــون نــ آئيــن رســي شــام وئــي.

پريان کنهن ڪکر ۾ لکي چنڊ ويو،
چتــي چــاندني ڏيئــي پيغـــام وئـــي.

محبــت ڇـڏي عڪـس ڪـي دل متــان،
اکيــن منجهــ اوتـــي ســوين جـام وئـي.

ڇــــڏي يـــونءِ اڏري وئـــــي اپ ڏي،
آ هڪــڙي حيــاتي تـــي گمنـــام وئـــي.

پرين پيار تنهنجو هئو مينهن جيان،
منــا! يــاد تنهنجـي تـي انعــام وئـــي.

زماني ڪي آڇيا مون سڀ خواب تـ بـ،
ڇـو هـر آس مـون لئـ تـي الـزام وئـي.

فهميده شرف بلوچ

غزل

جڏهن ٻـي ڪوئـي يـاد آيـو اتـم،
روئـي پـاند پنهنجـو پسـايو اتـم.

رهي هـو بـ هيڪـل ويـا ڪـل تـو پيـو،
ائيـن رات تـارن ٻڌايـو اتـم.

اکيـن مـان تيـو درد ظـاهر پـوي،
ڪٿـي ڪيتـرو ٻـي لنوايـو اتـم.

نچوئـي سمـورو ڪـڍي پنهنجـو رت،
ڏيئـو هڪـڙو تولئـ جلايـو اتـم.

سڪي! ٻونءِ جي پيـار ۽ سـونهن جـو،
ڪتـي قـرض پـورو چڪـايو اتـم؟!

فهميده شرف بلوچ

غزل

رڪجـي جـي سـڳهي رات تـہ آءٌ روڪيـانس،
سـڏڪي جـي پٺـي سـانت تـہ آءٌ روڪيـانس.

وس منهنجي هجي ڪاش! پريـن مـان تنهنجـي،
وڏنـدي جـي وڄـي تـات تـہ آءٌ روڪيـانس.

جي خواب ڪسي ڪنهن ڪان ۽ لڙڪن ۾ لوڙهي،
ڪنهـن رات جـي پريـات تـہ آءٌ روڪيـانس.

مـن ڪنهـن جـو رنجائي جي گهڙي هڪـڙي پـي،
هـن پـونءِ تـي برسـات تـہ آءٌ روڪيـانس.

اي منهنجـا قلـم! مـون ڪـي قسـم آ تنهنجـو،
وڪجـڻ جـو لڳـي ڏات تـہ آءٌ روڪيـانس.

فهميده شرف بلوچ

غزل

ڪيتـرو پـوءِ پيـار مـان مرڪـي تـي موسـم،
جي هجـي تـو سـاڻ مـون سـان منهنجـو پريتـم.

ويـا ڇـڏي هـن سـات منهنجـو لڙڪ سـارا،
بانسـريون ڳـائن نـہ تيـون سـورن جـا سـرگم.

جهـول مرڪـن سـان پريـن! تنهنجـي ڀـري مـون،
خـواب نيڻـن جـا ڪـدي سـپ توڪـي ارپيـم.

منهنجـو جيـون هـونءَ تـہ آ ويـران صحـرا،
پيـار تنهنجـو تنهـن مٿـان ياسـي تـو آگم.

اڄ ويـڇـوڙو آ تـہ ڇـا هـي بئـي جنـم ۾،
آءُ خوشـبو بنجـي تنهنجـي لاءِ اينـدم.

يـاد توڪـي جـي ڪـري روئـي پـوان تـي،
واءُ مرڪـي تـو اگهـي پيـو نيـڻ پـرنم.

تـون ملئيـن جـيءَ کـي سـرور ايـڏو مليـو جـو،
هـاڻ مـون وٽ ڪونـہ آهـي ڪوئـي ڀـي غـم.

فهميده شرف بلوچ

غزل

هــي سنســار ســارو ڏســان مــان اکيــن ۾.
ڇــڏي ڏيهـــ ســارو اڇــان مــان اکيــن ۾.

ســـڀجي رات ڏيئـــا کـــري ذات پـــاريم،
ســڀجي رات وسمــان، پــران مــان اکيــن ۾.

جڏهن کـان هو وڇڙي ويو مـون کـان سـرتيون،
ٽٽـــي آس دل جـــي رســا مـــان اکيـــن ۾.

ســڀجو ڏيهـــ هــاٽي ڏکــائي تــو کيـــڏو،
ڇــڏي ڏيهـــ ســارو لڪــان مــان اکيــن ۾.

متـــان پــوءِ بيهـــر لهـــي کوئـــي ڳولهـــي،
تــڏهن پــاڻ پئـــي تــي ڍِکيــان مــان اکيــن ۾.

اکيـــن خـــواب هڪـــڙو ڏنــو آ ملـــڻ جـــو،
اهــو خــواب هــڪ تــي رکــان مــان اکيــن ۾.

پــري کيــن هــڪ پــل بـــ توکــان ٽيــان مــان،
ســڀجي عمــر تنهنجــي هجــان مـــان اکيـــن ۾.

پريـــن! يـــاد تنهنجـــي ۾ هـــڪ درد بنجـــي،
تـــي کنهـــن لڙک وانـــگر رلان مـــان اکيـــن ۾.

فهميده شرف بلوچ

غزل

اڄي صبح سان سويلو پرين،
ڪٿي تو ڏسي درد ويلو پرين.

رڱو ٿهڪڙا، ڪيڏي محفل متل،
مگر ساهه منهنجو اڪيلو پرين.

ائين من ۾ يادون ڦٽيون هن جيئن،
سنڌؤ جي ڪناري ڪو ٻيلو پرين.

آ جيون جيئن گم ٿيل ٻار لئه،
لٽل منهن ۽ ويران ميلو پرين.

لڙيو سج ساجن، نه وچ تون هتان،
ٿيو وقت ڪيڏو اويلو پرين.

فهميده شرف بلوچ

جانب ناز غوري

پورو نالو: جانب غوري

والد جو نالو: جان محمد غوري

سالگره ڏڻ: 6 مارچ

جنم هنڌ: درگاهه نيواڙو شريف تعلقو سوڀوديرو

تعليم: ايم ڪام، شاهه عبداللطيف يونيورسٽي خيرپور

روزگار/ ڪرت: بيروزگار

وندر: ريڊيو پاڪستان خيرپور تي ڪمپيرنگ ڪرڻ، ڪتاب پڙهڻ، سٺي موسيقي ٻڌڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: گهڻا آهن پسنديده صنف: شاعريءَ ۾ غزل

پسنديده ليکڪ/ليکڪا : جيڪو به سٺو لکي

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1997 کان ڪنهن کان متاثر ٿي

لکيو: محترم ادل سومرو کان متاثر ٿي لکيو "سمنڊ جاڳي ٿو" پڙهي.

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (10) مضمون (25) ڪالم (50) ٻيون پروگرامن لاءِ اسڪرپٽ لکڻ

شاعري: غزل (327) گيت (2) وايون (170) نظم (36) چوسٽا (60)

ٻيون: هائيڪو 80 نثري نظم 200، ريڊيو تي گيتن پريون ڪهاڻيون به لکيون آهن.

شايع ٿيل ڪتاب:

ڪتاب جو نالو	صنف	سال	پبليڪيشن
اکين جي شهر ۾	شاعري	2002	غزل پبليڪيشن

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبه نه

غزل

اهـــي نيـــڻ منهنجـــا ســـفر ۾ تڪيـــا هـــن!
ســـتل ڪيئـــي جذبـــا انـــدر ۾ تڪيـــا هـــن!

هـــو، رســـتا، هونديـــون ۽ مينگهـــ ملهـــارون،
رهيـــل ســـارا منظـــر، نظـــر ۾ تڪيـــا هـــن!

ســـيئي ســـاٿي تنهنجـــا هـــت، هـــت وتـــن ٿـــا،
منهنجـــا پيـــر نـــازڪ تـــ، گهـــر ۾ تڪيـــا هـــن!

هـــو ســـوچن تـــي پهـــرا ۽ ســـپنا ويڳاڻـــا،
ســـي رات پوئيـــن پهـــر ۾ تڪيـــا هـــن!

بـــن بـــن ٿـــا ڀٽڪـــون، ٿـــانيڪو رهـــون پـــر
مجنـــون هـــي ڪهـــڙا؟ شـــهر ۾ تڪيـــا هـــن!

جانب ناز غوري

غزل

پن چڻ ۾ بهار تي ڳولي،
دل اهڙو سنسار تي ڳولي

هن جي ويران نيڻن ۾،
سرتي منهنجي پيار تي ڳولي

ساوڻ رت ۾ اڄ ڀي هوءَ،
ساجن جو ديدار تي ڳولي

هو ته ٻولڻ ڄاڻي ئي نه!
گونگن ڪان اظهار تي ڳولي

ڳالهه مڃڻ ته ٻهانو اٿس!
لفظن مان اسرار تي ڳولي

موئن دڙي جي گهٽين ۾
ميڙن جا آثار تي ڳولي

جانب ناز غوري

غزل

چانڊني رات جا اماس لمحا،
دردن جو ڏين تا واس لمحا

اميدن تي برف ڄمي ويئي!
اسان کي مليا نراس لمحا

اسان تہ مرڪڻ تي زور لاتو،
پر اچي سگهيا نہ راس لمحا

زمانو سمورو ڪلي ڪڍي تو!
اسان جي قسمت اداس لمحا

رت بسنت ۾ ائين لڳي تو،
ڪٽي آيا هن، آس لمحا

جانب ناز غوري

غزل

کيڏي اونڌهه نينهن نگر ۾،
چنڊ لهي آ، منهنجي گهر ۾

چانڊوڪيءَ جو سارو جوڀن!
پرچي آيو، هڪ منظر ۾

اتئي کهڙو ناتو هن سان،
چمڪي تارو تنهنجي پير ۾

کهڙا هن هي رنج رساما
ٻاهر چڙ پر پيار اندر ۾

عيد جو چنڊ تون ٻنجي آئين،
هل هنگامو تي پيو تر ۾،

کيڏو کير هاريو آ، تو،
چانڊني تي پئي پوري پڌر ۾

جانب ناز غوري

غزل

مــن ۾ آهــن لفـــظ ٻـــ چـــار،
پڳلـــي، مـــاضي ائيـــن نــــ ســـار

”رات راڻـــيءَ“ جـــي خوشـــبو وانـــگر،
نــــاري! پويتــــر تنهنجـــــو پيـــار

اينــــدڙ لئـــــــ، آ آس انــــدر ۾،
وينـــدڙ کـــي پويـــان نـــ پڪـــار

ٻولـــڻ جـــي بـــ ضـــرورت نـــاهي،
نيڻـــن مـــان ڦٽـــي نينهـــن نـــروار

ســـچا جذبـــا مرنـــدا نـــاهن!
لفظـــن کـــي دل ســـاڻ اچـــار

هـــر مـــاڻهو اميـــر لڳـــي ٿـــو
ڏکـــن جـــو کـــو نـــاهي ڏکـــار.

جانب ناز غوري

غزل

پريميــــن جـــو پيـــار آهيـــن ڇوكـــري
ســونهن جـــو ســينگار آهيـــن ڇوكـــري

ســـكي!هـــر موســـم آ تولئـــ ســـاڳئي!!
خـــزان منجهـــ بهـــار آهيـــن ڇوكـــري

شـــاعر توتـــي شـــعر لكـــن تـــا كيئـــي،
غزلـــن جـــو شـــهكار آهيـــن ڇوكـــري

حـــال ۾ بـــ رهـــي آن تـــون هميشـــ!
مـــاضيءَ جـــي تـــون ســـار آهيـــن ڇوكـــري

صديـــن جـــي وســـعت، سمـــايل تـــو ۾
پـــوءِ بـــ ننـــڍڙو بـــار آهيـــن ڇوكـــري

جانب ناز غوري

غزل

مــن انــدر ڪــو گهــاءُ رهــي تــو،
هــر پــل تنهنجــو ســاءُ رهــي تــو

ذهــن ۾ "بدبــوءِ" انهــن جــي،
لفظــن منجهــ هڳــاءُ رهــي تــو

مــن منــدر جــي گنبــذ انــدر،
ڪنهــن جــو هــي پڙ لاءُ رهــي تــو؟

تنهنجــي ٻچــڙي جــي اکڙيــن ۾،
ڪهــڙو ســپنو مــاءُ رهــي تــو؟

ڪنهن ڪان آهي ڇا ڪسجي ويو؟
ڇــا جــو هــي پڇتــاءُ رهــي تــو؟

تــو وٽ ســچائي آهــي تــوري!
ڳــالهين منجهــ وڏاءُ رهــي تــو.

ڏيئــو ڪيســين جلنــدو رهنــدو؟
مونڪــي هــيءُ ســوداءُ رهــي تــو.

جانب ناز غوري

غزل

محبــت کـــي اينـــدو زوال نـــ آهـــي
پـــر حيـــات ايتـــري وشـــال نـــ آهـــي

ڇـــو بيخيـــالي تـــي رهيـــن "ســـکي"؟
ڇـــا توکـــي ان جـــو خيـــال نـــ آهـــي؟

ٻـــن دليـــن انـــدر وڇوٽيـــون وجهـــي،
هـــوا ۾ بـــ ايـــڏي مجـــال نـــ آهـــي

شـــعر ســـرجي پـــون ڏات آذار تـــــي،
ان ۾ اهڙو تـ ڪوئي ڪمال نـ آهي

هـــوءَ ڪـــاري تـــي مـــاري وجـــي!
ڇو سمجهين پيو اهو سوال نـ آهي؟

جانب ناز غوري

غزل

ڪا منهنجي خطا ٻڌاءِ ڪٿي،
وري مونکي سزا ٻڌاءِ ڪٿي،

پيار ۾ جنهن نہ پوڳيو هجي!
ڪائي اهڙي ڪتا ٻڌاءِ ڪٿي

ڏڄون تا جي نہ پوري ٿئي،
گهرون ڪهڙي دعا ٻڌاءِ ڪٿي

مون چاتو اهو تون آن املهہ!
جي اتئي ڪا "بها" ٻڌاءِ ڪٿي

جانب ناز غوري

غزل

اکڙين ۾ خواب سارا رهجي ويا،
لفظ کي چوڻ وارا رهجي ويا

صدين جي دعائن کان پوءِ ها مليا!
سي پل پي اڏارا رهجي ويا

جتي ها خوشين جا پهرا لڳل!
روئندا گهرجا، جارا رهجي ويا،

جڏهن ويندي الوداع چيائين پئي!
بس ٻه لڙک کارا رهجي ويا

ڪن کي مليو حد کان ٻه وڌي،
ءِ کي تہ اجارا رهجي ويا

جانب ناز غوري

فضہ غزل

پورو نالو: فضہ علي

ور جو نالو: سيد علي ڏنو شاهه

سالگره ڏڻ: 22 ڊسمبر

جنم هنڌ: باجارا

تعليم: بي ايڊ ،ايم اي (سنڌي)

روزگار/ ڪرت: ٽيچر

وندر: لکڻ، پڙهڻ ۽ پڙهائڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: نهج البلاغ پسنديده صنف: غزل

پسنديده ليکڪ/ ليکڪا: زيب سنڌي

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1990 کان لکڻ شروع ڪيم

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: شيخ اياز ۽ نارائڻ شيام جي شاعريءَ کان

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

ڪافي تعداد ۾ ڪهاڻيون، ڊائري، غزل، گيت، وايون، نظم ۽ چوسٽا لکيا اٿم

شايع ٿيل ڪتاب:

ڪتاب جو نالو:	صنف -	سال -	پبليڪيشنز جو نالو
چنڊ ۽ چاهتون	(شاعري) غزل،وايون	2000	گل ڪونڌر

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبہ نہ

غزل

يـــادون هـــر بـــار ايندیـــون هـــن
اکيـــون اشـــکبار ٽيندیـــون هـــن

پريـــنءَ جـــي پـــار جـــو ســـنديس،
اچـــي هوائـــون ڏينديـــون هـــن

ڪـــڏهن جيـــون ۾ خوشـــيون
گلـــن جـــا جهـــول پرينديـــون هـــن

هـــا! دل جـــي درد جـــون پريـــن،
اکيـــون ســـاکي ٽينديـــون هـــن

هلنـــدي هلنـــدي راهـــون پـــي،
شـــهر جانـــان! نينديـــون هـــن.

جـــاڳي، جـــاڳي روئنـــدي لکنـــدي،
گـــذري راتيـــون وينديـــون هـــن.

فضہ غزل

غزل

هر ڪا آس اڌوري ناهي
دليون گڏ ته دوري ناهي

چاهت گهٽجي ڪين سگهندي،
عمر سڄي آ توري ناهي

من اندر جي سچائي آ،
پوءِ ته ڪامجبوري ناهي

اوهان جو سات ئي گهرجي تو
ٻيو ڪو سات ضروري ناهي

صديون گهرجن، هُونءَ حياتي،
پيارُ ڪرڻ لئه پوري ناهي

فضہ غزل

غزل

گــــڏ رهــــڻ جـــي آس آهـــــي،
آس نـــــ ٽيٽـــي نـــراس آهـــــي.

هـــــا! تمـــو ســـــواءِ او پريــــــن،
هـــــر شـــــام تـــي اُداس آهـــــي.

چـــــوُ ڏس تـــــي آ روشـــــــني،
رات نـــــ رهڻـــي اُمـــاس آهــــي.

تنهنجـــي لاءِ تـــ هـــر هـــڪ پـــل،
انـــــدر منجهـــــ اُڪـــــاس آهـــــي.

درد بـــــُــــڌي روئـــــي پيـــــو،
مـــــاڻهو ڪـــــو حســـــاس آهـــــي.

هـــُــو يـــي چـــاهي تـــو ڪيـــڏو،
هـــــاڻ ٽيـــو وشـــــواس آهـــــي.

فضه غزل

غزل

سونهن نگر ۾ تنهنجو عڪس،
من اندر ۾ تنهنجو عڪس.

يادون تنهنجون ساڻ سدائين،
سوچ نگر ۾ تنهنجو عڪس.

سڪَ سمنڊ ۾ سوچون جاڳن،
لَهر لهر ۾ تنهنجو عڪس.

بهارُ آيو مکڙيون ٽڙيون،
هر منظر ۾ تنهنجو عڪس.

چنڊ ۾ پڻ تا توکي ڳوليون،
نيڻ نظر ۾ تنهنجو عڪس.

فضه غزل

غزل

آءُ اَچي ڏس هاڻ اکين ۾،
ڪيڏي آ آلاڻ اکين ۾.

تنهنجي دردن جي اوجاني،
هر دم آ لالاڻ اکين ۾

نيڻ ٻه نيٺ ته مُرڪي پوندا،
عڪس ته پنهنجو آڻ اکين ۾.

ها اَجُ يي ساڳيا اوسيئڙا،
آهن تنهنجي ڪاڻ اکين ۾.

سونهن تصور ۾ آ تنهنجي،
۽ ان جي آ چانداڻ اکين ۾.

روز ڏسون ٿا آئينو يي،
پاڻ ٻه ڏِسجي هاڻ اکين ۾.

فضه غزل

غزل

مـــن انـــدر ۾ كيـــر تـــ آهـــي،
نيـــڻ نظـــر ۾ كـــَيرُ تـــ آهـــي.

ســـارَ ســـُـڏكا ســـَـڏَ آهـــن،
خـــالي گهـــر ۾ كـــَيرَ تـــ آهـــي.

پيـــارَ جـــي چـــانوَ ۾ آ بيٺـــل،
ڏس منظـــر ۾ كيـــرُ تـــ آهـــي.

شـــعر لكيـــر جـــي هـــُـنَ لئـــ،
ســـوچَ نـــگر ۾ كيـــرُ تـــ آهـــي.

مـــن ذهـــن ۾ آهيـــن تـــون،
گـــَـڏ ســـفر ۾ كيـــرُ تـــ آهـــي.

توكـــي ســـاري تـــو روئـــي،
هـــِنَ شـــهر ۾ كيـــرُ تـــ آهـــي.

فضه غزل

غزل

سالگرهہ تي سار ڪڍي ايندي‌سون،
مکڙيون مهڪار ڪڍي ايندي‌سون.

گل خوشبوئن سان ڀنل هي تولئہ،
هوائون هار ڪڍي ايندي‌سون.

وساري ڪيئن ڇڏيان او پرين!
مندون ميار ڪڍي ايندي‌سون.

ڪين سمجهي سگهئين جي پيار کي،
اکيون اظهار ڪڍي ايندي‌سون.

منهنجون سوچون توڏي ايندي،
ادب اشعار ڪڍي ايندي‌سون.

فضہ غزل

غزل

زهر زندگيءَ جو پئي ٿو،
پوءِ پي انسان جئي ٿو.

هالار جيڏو حوصلو،
پاڻ کي پاڻ ئي ڏئي ٿو.

ڏک ڏيهه جا ڪٺي او سڪي،
روز روئي لکڻو پئي ٿو.

تحرير خاموش ڪانهي،
ها! قلم پي تہ ڪجهہ چئي ٿو.

ڪوتا ئي ٿي سات ڏئيس،
تنها جڏهن هو ٿئي ٿو.

فضہ غزل

غزل

جڏهن ٻ ڪو سارينده آ،
آب اکين مان هارينده آ.

ٻه چار گهڙيون گڏ گهاريل،
ڪيئن ڪوئي وسارينده آ.

ڪا آس رکي هو من اندر ۾،
راهه روز نهارينده آ.

طوفانن ۾ اجهاڻا جيڪي،
ڏيئا هر ٻارينده آ.

خوابن ۾ ئي خوش رهي،
جيءَ کي هو تہ جيارينده آ.

درد نگر ۾ ڪوئي ماڻهو،
تنها جيون گهارينده آ.

فضہ غزل

غزل

توسان ساڳئي پريت او سائين،
من جو تون ئي ميت او سائين.

راتيون جاڳي تولئه لکيا،
سندر سارا گيت اوسائين.

تنهنجي ملڻ سان مهڪي پوندي،
روح جي رڻ جي ريت او سائين.

محبت ۾ تون هار نه مڃجانءِ،
نيٺ تہ ٿيندئي جيت او سائين.

تا ياد سهاري جيون گهاريون،
کهڙي هي آ ريت او سائين.

فضہ غزل

نسرين سيد

پورو نالو: نسرين سيد

والد جو نالو: غلام علي شاهه

سالگره ڏڻ: 17 ڊسمبر

جنم هنڌ: خيرپور ناٿن شاهه

تعليم: ايم.اي ايڪنامڪس

روزگار/ ڪرت: نہ

وندر: لکڻ پڙهڻ ۽ ريڊيو ٻڌڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: اوجا ڳا خواب ۽ دنيا جون عظيم انقلابي عورتون

پسنديده صنف: غزل ۽ نظم پسنديده ليکڪ/ ليکڪ: ظفر عباسي

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1999 کان

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: وکريل حالتن کان

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (100) مضمون (26) ڪالم (6) ڊائري (100)

شاعري: غزل (200) گيت (10) وايون (50) نظم (100) چوسٽا (100)

شايع ٿيل ڪتاب:

ڪتاب جو نالو:	صنف -	سال -	پبليڪيشنز جو نالو
ڪنهن، ڪنهن جي ننڊ چورائي	(شاعري)	2000	نيو ٿنڪرس فارم
حويليءَ ۾ گم ٿي ويل وجود	(ڪهاڻيون)	2002	هالار پبليڪيشن

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب:

ڪتاب جو نالو	صنف
(1) ؟	نثري ٽڪرن جو هڪ مجموعو

غزل

توڪان ئي توڪي ڪسڻ تي مان چاهيان
پرين پيار تو سان ڪرڻ تي مان چاهيان

سهارو نہ گهرجي تو هڪڙي جنم جو
هزارين جنم گڏ هلڻ تي مان چاهيان

نيث تہ تيندو ملڻ اسان جو بہ ساٿي
دنيا کي اهو سڀ ڏيکارڻ تي مان چاهيان

محبت لفظ آ ننڍڙو ڪيڏو بہ سائين
بس امر پيار پنهنجو ڪرڻ تي مان چاهيان

پل نہ بہ هجي قسمت ۾ نالو تنهنجو جي
هٿ تي زوريءَ لڪير ڪڍڻ تي مان چاهيان

نسرين سيد

غزل

ائيـــن نـــ کنهـــن کـــي چـــاهبو آ
روئـــــي پـــاڻ نـــ رلائبـــــو آ

چريـــــو چوندئـــــي دنيـــــا
لـــوڪ کـــان نينهـــن لکـــائبو آ

تنهـــائي ۾ جيـــــون گهـــــاري
ائيـــن نـــ پـــاڻ وجـــائبو آ

پيـــار ۾ منهنجـــــي او ســـــرتي
ايـــڏو نـــ کنهـــن کـــي آزمـــائبو آ

دل ســـان نـــانءُ هـــن جـــو ونـــي
کـــڏهن کـــڏهن تـــ اچـــاربو آ

نسرين سيد

غزل

پــــاند تنهـــن لاءِ پســـائين چوڻـــي.
ايـــڏو هـــن کـــي ســـارين چوڻـــي،

جيڪـــو ويـــو آ راهـــ ۾ رولـــي،
تنهـــن لاءِ لڙڪ تـــون هـــارين چوڻـــي.

هـــن جـــي يـــاد ۾ منهنجـــي ســـرتي،
انـــدر پنهنجـــو ٻـــارين چوڻـــي.

هـــن جـــي در جـــي آمهـــون ســـامهون،
پيـــر پنهنجـــا بيهـــارين چوڻـــي.

مـــنزل کـــان ائيـــن منهـــن مـــوڙي تـــون.
حوصلـــو پنهنجـــو هـــارين چوڻـــي!

وفـــا چـــا آهـــي اي نســـرين!
ايـــڏو تـــون ويچـــارين چوڻـــي؟

نسرين سيد

غزل

مان پٽڪندي رهان ٿي
زندگي جو زهر پيئندي رهان ٿي

دل جو ينچ اجڙي ويو آهي
اهو ئي گيت لکندي رهان ٿي

تنهنجي پيار سواءِ نه گهرجي ڪجهه به
بس ان لئه واجهائيندي رهان ٿي

جدائيءَ ۾ مري ٿي ڪيڏو!
اهو ئي سور بڌائيندي رهان ٿي

سج لهڻ ويل قدم تنهنجا
گهر پنهنجي ڏي سرندي ڏسان ٿي

نسرين سيد

غزل

ڪارا ڪپڙا پائيندي نہ ڪر
من منهنجو تڙپائيندي نہ ڪر

پيار منهنجي ۾ او سکي منهنجي
وڳا ويس نهرائيندي نہ ڪر

اوسيئڙي ۾ تون اڪثر سانئڻ
رستا راهون نهاريندي نہ ڪر

پائي چوٽا چنبيلي ۽ گل گلاب جا
آئيني آڏو پاڻ سنواريندي نہ ڪر

تصور ڪري ساجن جو تون
پنهنجي منهن شرمائيندي نہ ڪر

نسرين سيد

غزل

منهنجــــون آهـــــن ريگـــــو التجـــــائون
ســــدا رهنديـــون تـــو ســـان وفـــائون

اچيـــن نٿـــو مـــون ڏي تـــون ســـاجن
اســـــان لاءِ ريگـــــو آهـــــن ســــزائون

ملــــــڻ جــــــي آس ۾ جانــــــــان!
لبـــــن تـــــي بـــــس آهـــــن دعــــائون

مليـــــن تـــــه هــــاڻ ئـــــي ملـــــي وڃ
پــــوءِ هوندئـــــي ريگــــو پڇـــــائون

دنيـــــا ڏنـــــا درد كيـــــڏا نســــرين كـــــي
انــــدر مـــان نكـــرن آهـــون ۽ صدائـــون

نسرين سيد

غزل

او چنڊ هن جي ياد ڏيارين ٿو تو
تن من کي تڙپائين ٿو تو

مدم روشنيءَ ۾ ڪيون جي رهاڻيون
اهي ڳالهيون سڀ وسارائين ٿو تو

چمڪي اڄي اڱڻ منهنجي تي
ساجن جا قصا ٻڌائين ٿو تو

محبت جي ڪهاڻي آ تو تائين محدود
لوڪ کي درد منهنجا سڻائين ٿو تو

سليو آهي سور تو سان نسرين
پوءِ ان کي ايڏو روئارين ٿو تو

نسرين سيد

غزل

حسرتون مرندي ڏسان تي
خواهشون جلندي ڏسان تي

نفرت جي هوا ڪهڙي گهلي
شهيدن جو خون لڙهندي ڏسان تي

ڪهڙو آهي انصاف هتي
درياءَ هي سڪندي ڏسان تي

سڪ ۾ سڪندي ڪي ئي ڏٺا
پيار تي پهرا پابندي ڏسان تي

شعر لکيا روئي روئي نسرين
احساس جذبا گهائجندي ڏسان تي

نسرين سيد

غزل

هن گهر مان نڪرڻ گهرجي
توسان هاڻ ملڻ گهرجي

گل کيئن ٽڙندو آ گلشن ۾
رنگ قدرتي ڏسڻ گهرجي

پيارن جي محفل ۾ جانان
پاڻ کي هاڻ وڃڻ گهرجي

درد ڀري هيءَ سچي شاعري
ناءِ تو پريتم ڪرڻ گهرجي

پنهنجي هر سپني ۾ نسرين
ان کي هاڻ ڏسڻ گهرجي

پيار ۾ ائين تہ ٿي ويندو آ
لفظ اهو ور چوڻ گهرجي

نسرين سيد

غزل

چا عشق ۾ ائين بـ تيندو آ
روئـي پاڻ رلائبو آ

ڪتي آهي؟ ڪيئن آهي؟
لوڪ کان پيو پڇائبو آ

راتيون جاڳي جاڳي هن لاءِ
ڪيس ايڏو چو ساربو آ

واعدن متان هن واعدا ڪيڏا
آخر هڪ وچن تہ پاڙبو آ

پيار ۾ او منهنجي پريتم سکي
نسرين کي ايڏو نہ ستائبو آ

نسرين سيد

ساجده جبين

پورو نالو: ساجده شاهہ

والد جو نالو: سيد غلام سرور شاهہ لکياري

سالگره ڏڻ: 27 مارچ

جنم هنڌ: باجارا

تعليم: بي.اي

روزگار/ ڪرت: ڪابہ نہ

وندر: لکڻ پڙهڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: پيار جي موٽ ۾ **پسنديده صنف:** ڪهاڻي **پسنديده ليکڪ:** مشتاق بخاري ۽ ظفر عباسي **ليکڪا:** ڪلا پرڪاش

لکڻ جي شروعات ڪڏهن ڪان ڪئي: 1994 کان

ڪنهن ڪان متاثر ٿي لکيو: شرجيل جي ڪتاب "پن ڇڻ ڪانپوءِ" کان متاثر ٿي لکيو هيم.

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

پيون: مون ڪهاڻي ۽ مضمون، ڪالم ڊائري غزل وايون نظم ۽ چوسٽا ۽ گيت پڻ لکيا آهن ۽ منهنجون لکڻيون ايتريون آهن جو چار مجموعا ڇپجي سگهن ٿا.

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبہ نہ

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب:

ڪتاب جو نالو	صنف
(1) "جذبن جهوريو جيءُ"	ڪهاڻيون

غزل

توسان چاهت سهڻا سائين
رهندي ڏينهن قيامت تائين

توکي جيون مون آ ارپيو
مونکي ڀانئين يا نہ ڀانئين

پنهنجي تون اندر ۾ وجهانءِ
ملڻ جڏهن ڀي مونسان چاهين

درد سمورا وسري ويندا
پيار مان ڳل جي مونکي لائين

ساجده جبين

غزل

مونکي مننجو آهہ قسم
مون آ توکي چاهيو صنم

پيار منهنجي جو پرين
سدا رکجانءَ تون ڀرم

توکي حاصل ڪري ئي رهبو
منهنجو اهو آهہ عزم

تنهنجي ڪري ئي ڏس مون
سنا ڪيڏا آهن ستم

توکي آخري خط لکي
مون سان گڏ هي رنو قلم

ساجده جبين

غزل

هن جيءَ مونکي وسار ۽ تون به وسري وڃ
ڇپ ڇاپ منهنجي زندگيءَ مان پوءِ نڪري وڃ

هو تنهنجو هرٻار جوڙيو هن کي مون.
تنهنجي مان، ڇيئين پل تہ وکري وڃ

پاڻ تيا هون بار پريںءَ تي هائي تون!
ساهہ پکي دور افق ڏانهن اڏري وڃ

جنهن کي سمجهين منزل پيو تو تون سائين!
سا تہ آهہ راهہ ڏکي تون گذري وڃ

پرچي پوي من اگهي ڳوڙها ڳل لائي
دل! پريںءَ جي پار ڏي تون وري وڃ

ساجده جبين

غزل

ڪڏهن پلا تون ايندين سائين
منهنجو ٿي بس ٿيندين سائين

هيءَ وڇن ڪر هاڻ قسم سان
ڏور نه مونکان ويندين سائين

پنهنجو سمجهي پنهنجائپ مان،
سارا سور سليندين سائين

جيون جي ڪنهن موڙ تي مونکي
ڪڏهن ڪونه ڇڏيندين سائين

ساجده جبين

غزل

توکي آهي محبت ملڻ جو ڏانءُ
مرڪي مرڪي دل کسڻ جو ڏانءُ

اوهانجي محبت سيکاريو آ ورنه
اسانوٽ ڪٿي هو لکڻ جو ڏانءُ

پيار ۾ پيڙا اٿئي، سوچي وٺ
ڇا توکي آ درد سهڻ جو ڏانءُ

عشق اڳيان تنهن هار مڃي ڪيئن؟
جنهن کي هو هر کٽڻ جو ڏانءُ

سو ته هر حال ۾ جيئي ويندو
جنهن کي آ هوندو جيئڻ جو ڏانءُ

ڏک ۾ به مرڪي ڏئين تو تون
توکي آهي ڪيئن کلڻ جو ڏانءُ

ساجده جبين

غزل

رت بسنت جي موٽي آئي
ساجن آءُ تـ تنهنجي سرهائي

توبن چين نـ دل کي آهي،
نيڻن آهي ننڊ وڃائي

توسان ئي مون منهنجا جاني!
پنهنجي آهي دل لڳائي

آءُ اداس رهان ٿي توبن
دل کي اچي ڏي خوشي ڪائي

ساجده جبين

غزل

پنهنجي پيار ۾ گم آهيان
هينئين جي هار ۾ گم آهيان

هو سامهون اچي وينو آهي
مان ديدار ۾ گم آهيان

هو هليو ويو اڄ واپس
۽ مان سار ۾ گم آهيان

ايندو ڪڏهن هو هاڻ وري
ان ويچار ۾ گم آهيان

سڀ ڪجهه اڄ ويو آ وسري
هڪ منٺار ۾ گم آهيان

ساجده جبين

غزل

منهنجي شهر تون آيو آهين
پياسي تر تون آيو آهين

ان کان وڌ ٻي ڪهڙي خوشي آ
منهنجي گهر تون آيو آهين

ڦرين ڦرين ڪانگ لنوي چيو
اڄ ٻاهر تون آيو آهين

ڪيتري عرصي کانپوءِ سائين!
نينهن نگر تون آيو آهين

توکي پيار گهٽ ٿو ٿي ملندو
منهنجي در تون آيو آهين

ساجده جبين

غزل

توبن جيئڻ ٿيو دشوار
مل خدارا تون هڪوار

دل جو گل ٿڙي پوندو
تون جي ايندين، ايندي بهار

توسان منهنجي روح جو رشتو
تون ئي آهين منهنجو پيار

تنهنجا آهيون تنهنجا آهيون
توکي چئون پيا باربار

غم ملي يا ملي خوشي ڪا
جيون مرڪي مرڪي گذار

توکي ساري نيڻ اسان جا
هر هر ٿين ٿا اشڪبار

آخري لمحن تائين پرين!
تنهنجو ڪنداسين پيا انتظار

ساجده جبين

غزل

تون ڀلي وئين پنهنجو پاڻ
تنها آهيان صفا مان هاڻ

بس رڳو ايترو ئي ٻڌاءِ
نيهن ناتو ڇنئه ڇا ڪاڻ

پيار منهنجي ۾ هئي ڪمي،
تون ته سنو هئين پرين پاڻ

اوهان پڇائان، هن جيون ۾
ڪائي بهار نه ايندي هاڻ

جنهن اسان کي جدا ڪيو،
سکيو نه رهندو سو پڪ ڄاڻ

منهنجي پوءِ به دعا اٿئي،
شل سڄڻ تون جواني ماڻي

ساجده جبين

بينظير عادل

پورو نالو: بينظير رسول

والد جو نالو: عادل سخيراڻي

سالگره ڏڻ: 8 آگسٽ

جنم هنڌ: دادو

تعليم: بي.اي

روزگار/ ڪرت: پرائيويٽ ٽيچنگ

ونذر: ڪتاب پڙهڻ - سلائي ڪرڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: بند دروازو **پسنديده صنف:** غزل **پسنديده ليکڪ/ ليکڪ:** استاد بخاري، امرتا پريتم

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1995 کان

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: ڪتاب پڙهي شوق ٿيو

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون مون ڪڏهن مواد ڳڻيو ناهي.

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبہ نہ

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب:

ڪتاب جو نالو	صنف
(1) تنهنجون يادون پرين	شاعري
(2) منهنجون اکيون تنهنجا عڪس	شاعري
(3) حسين چهرا، حسين منظر	ناول
(4) موسمون ۽ مان	ڪهاڻيون

غزل

ملئين تون تہ مونکي هي سنسار مليو،
مان سگھيس تي تولاءِ سو ديدار مليو

زماني جي گردش ۾ گم ٿي وڃان ها
پر حوصلو توکان آ هربار مليو

هئي منهنجي من ۾ مايوسي تہ ڪيڏي،
توکان جرئتن جو ٿي هٿيار مليو،

مليون نفرتون ڪوڙ ساريون دنيا ۾،
اوهان کان اسان کي فقط پيار مليو،

انهيءَ سان ڪئي آ اسان آشنائي
جو دردن سان انسان ٿمتار مليو

هيس بي يقينيءَ جي دنيا ۾ رهندي
وٺان تنهنجي سائين اعتبار مليو

ڪپي پيو چا هاڻ جذهن بي پناهہ
توکان محبتن جو اظهار مليو.

خزائن جي هيراڪ هئي بينظير
چگو ٿيو بهارن جو سهڪار مليو.

بينظير عادل

غزل

اوهان سان ملڻ لاءِ ڪيون ٿا بهانا،
اوهان کي ڏسڻ لاءِ اچون ٿا روزانا.

اوهان جون گهٽيون هن اسان کي پياريون،
اسان کي ڏسيو ڇو ٿيو ٿا بيگانا.

اَٿو پيار دل ۾ ته کولي ٻڌايو،
اسان ورنه ٻڌجي وينداسين ديوانا.

اسان چاهيون ٿا اوهان وٽ اچڻ ۽
اوهان ناهيو پياٿا نوان آستانا.

اوهان جو ملڻ ۽ جلڻ ڏاڍو پيارو،
اوهان سان گذارڻ چاهيون ٿا زمانا.

اسان جا نرن نيڻ ڏسندي اوهان کي،
اوهان آهيو خوابن جي تعبير جانا.

اوهانجي هجڻ سان هتي بينظير،
خوشيون ڪوڙ آهن، آهن شادمانا.

بينظير عادل

غزل

تو پٺڪيو پر ۾ الائي آ ڇاڇا،
مون سمجھيو پر ۾ الائي آ ڇاڇا.

جدائي ۾ ميلاپ انمول آهن،
محبت جي جر ۾ الائي آ ڇاڇا.

رڳو سميٽيون محبتون دل ۾
دلين جي تر ۾ الائي آ ڇاڇا.

هڪڙن جي گهر ۾ ليي کين ڪجهه،
۽ ٻين جي گهر ۾ الائي آ ڇاڇا.

گهٽو ئي ڏٺو مون دنيا ۾ پر
هن جي نظر ۾ الائي آ ڇاڇا.

ڏنا مون نشيلا ڪيئي ته آهن
پر هڪ نظر ۾ الائي آ ڇاڇا.

نظارا ڪيئي موهن تا دل کي،
پر ڪينجهر ۾ الائي آ ڇاڇا.

ياد ڪرڻ لاءِ گهٽو ڪجهه آ پر،
هڪ سانير ۾ الائي آ ڇاڇا.

بينظير عادل

غزل

اســـان ڪـــي ادائـــون گهريـــون تـــ نـــاهن،
توڪـــان چاهنـــائون گهريـــون تـــ نـــاهن.

اســـان تـــ ڪيـــو آ بـــس پيـــار توڪـــي،
توڪـــان ڪـــي بهـــائون گهريـــون تـــ نـــاهن.

خـــود درد آيـــو آ هلـــي اســـان وٽ،
اســـان ڪـــي صدائـــون گهريـــون تـــ نـــاهن.

هـــڪ جهوٽـــي هـــوا جـــي ۾ وڪـــري وياســـين،
اســـان ڪـــو هوائـــون گهريـــون تـــ نـــاهن.

ڏيـــو جـــي دل ســـان تـــ قبـــول آهـــن،
اســـان ڪـــي ســـزائون گهريـــون تـــ نـــاهن.

ڇـــا تـــي پيـــو جـــي وئيـــن تـــون بدلجـــي،
توڪـــان ڪـــي وفـــائون گهريـــون تـــ نـــاهن.

خزائـــن جـــي دل ئـــي لڳـــي آ اســـان ســـان
اســـان ڪـــو خزائـــون گهريـــون تـــ نـــاهن.

جـــي ڏينـــدؤ تـــ ســـنيالي رکنداســـين پـــر
اســـان ڪـــي جفـــائون گهريـــون تـــ نـــاهن.

بينظير عادا

غزل

پري تي وياسين جو ذاريا هئاسين،
ساگر جا ڇڻ ڪو ڪنارا هئاسين.

رهي آهي آلاڻ هميشه اڪين ۾،
مگر پوءِ به ڪيڏا اجارا هئاسين.

اسان ڏي سريا بي وجهه درد ساتي،
دردن کي به ڇو پاڻ پيارا هئاسين.

سهارا گهڻا هئا ڇڄي ڌار تيا پر
ويا دور تي، بي سهارا هئاسين.

قسمت گهڻو ئي ته سمجهائڻ چاهيو
نه سمجهي سگهيا جو اشارا هئاسين.

مصري ۽ ماکي اڳ ۾ بڻجي رهياسين،
بڻجي پيا پوءِ کسارا هئاسين.

اوهان جي اسان تي نظر پئي ترسي
بينظير ڪو دلڪش نظارا هئاسين؟!

بينظير عادل

غزل

تنهنجون هي ادائون بہ پياريون لڳن ٿيون
تنهنجون هي وفائون بہ پياريون لڳن ٿيون.

توکي دل ٿي چاهي تہ ايڏو او سائين!
تنهنجون هي خطائون بہ پياريون لڳن ٿيون.

جڏهن ياد ايندي آ من ۾ اوهان جي،
تہ ڪوسيون هوائون بہ پياريون لڳن ٿيون.

حسينن کي هوندي مڳي آ بڏون تا،
مگر هي جفائون بہ پياريون لڳن ٿيون.

جتي تون هجين شال خوش ٿي هجين من،
تنهنجي دل جون دعائون بہ پياريون لڳن ٿيون.

ڏئي اڇلون دل ٿي ملڻ چاهي توسان
اندر جون صدائون بہ پياريون لڳن ٿيون.

بينظير عادل

غزل

ڏس ڪيئن اسان گذاريون تا
توکي پيا پل پل ساريون تا

ڇا ٿون تا تون اڇڻو ناهين
پوءِ ڀي واٽ نهاريون تا.

گذري وڃي ٿي ڏکي سکي اڻين،
بس تون بن اسان گذاريون تا.

ياد ٻه اسان لئه سهارو سگهارو
سهاري ان جي پيا گهاريون تا.

جيون هيءُ کهڙو ڪو جيون آ بس
مڙئي پاڻ ماري پيا جياريون تا

هوءِ ڇڻي توکي سامهون ڏسان روبرو
پر اجان دل جي ڳالهه کي ٻه ٽاريون تا.

توسان گڏ ته هيون خوشيون ڪيتريون
توين هاڻ هينئڙو پيا هاريون تا.

هرگهڙي تون اسان کي ياد آن عادل
ڪوپل ٻه نه توکي وساريون تا.

بينظير عادل

غزل

منهنجي اک جو تارو سائين
منهنجو جيءَ جيارو سائين

توسان منهنجي چاهت اهڙي
آهين سارو سهارو سائين

چوٿو چڙهين مونکي تون
چو ٻولين تون کارو سائين

تنهنجي کارڻ وقف کيو آ
پنهنجو جيون سارو سائين

توکي ڏسي تا نيڻ ٺرن هي
آهين اهڙو پيارو سائين

ائين خوشين جو اظهار نہ کر
آ هر ماڻهو ريسارو سائين

کيئن وڻندو دنيا کي پلا
سچ تہ توهہ کسارو سائين

تنهنجو سات بهارن جهڙو
تنهنجي ياد آ سيارو سائين.

توکي هردم آ ساريندو
منهنجو من ويچارو سائين.

توکان وڇڙي ائين تا پڇرون
لمحو لمحو اونهارو سائين.

بينظير عا...

غزل

ڏنو آ مون هتي نظرن جي قرب جو منظر
حسينن جي نيڻن مان لڙڪ ڪرڻ جو منظر

ڪڏهن تون به محسوس ته ڪر ۽ ڏس
دل جي اڪين سان روح جي جهرڻ جو منظر

آجيون ۾ انتظار جو سلسلو هي اڻڪٽ
پر سندر آ ساتي انتظار ڪرڻ جو منظر

اڃي تون به ڪنهن ڏينهن مون وٽ پلي ڏس
ڪيڏو آ درد ناڪ احساس مرڻ جو منظر

حادثا ڪوڙ دل ڏڪي تي جن سان ليڪن
ڏڪوئي ٿو ڪنهن جي نظر ۾ ڪرڻ جو منظر

بينظير عادل

غزل

ڏئـــي درد پــوءِ ونـــدائن تـــا ڇـــو؟
اســـانکي پــل پــل ســـتائن تـــا ڇـــو؟

ڪتــــان هـــو ســـکيا هـــن اهـــائي ادا،
روئـــاري ۽ پـــوءِ کلائـــن تـــا ڇـــو؟

اســـان ســـاپيائون تـــا ڳوليـــون پيـــا،
خـــواب اســـان جـــا جلائـــن تـــا ڇـــو؟

رهـــڻ تـــي ڇـــاهيو جـــن ســـان گـــڏ اســـان
اهـــي تنهـــاين ســـان ملائـــن تـــاڇو؟

اســـان يـــاد جـــن کـــي آ هـــر هـــر ڪيـــو
اهـــي ئـــي ســـڄڻ پـــوءِ ڀلائـــن تـــا ڇـــو؟

ســـيني جـــي وچـــير اســـان کـــي رئـــاري
اســـان جـــي مـــذاڪ اڏائـــن تـــا ڇـــو؟

بـــڌاءِ بينظيـــر! ڇـــا دوســـتي اهـــا آ
رکـــي دوســـتي، نـــه نيـــائن تـــا ڇـــو؟

بينظير عا

جهان آرا بتول

پورو نالو: جهان آرا قمبراڻي

والد جو نالو: محمد خميسو

سالگره ڏڻ: 19 آڪٽوبر

جنم هنڌ: ماتلي ضلعو بدين

تعليم: بي-اي

روزگار/ ڪرت: ٽيچر

وندر: ادبي سرگرميون

اوهان جو پسنديده ڪتاب: قرآن شريف **پسنديده صنف:** نثري نظم

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1998 کان اردوءَ ۾ لکڻ جي شروعات ڪيم

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: مقبول مارو

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: **ڪهاڻيون** (2) **مضمون** (1) **ڊائري** (12) **پيون** مزاحيه 16

شاعري: **غزل** (50) **گيت** (3) **وايون** (6) **نظم** (70)

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبه نه

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبه نه

غزل

رنا آهيون ياد ۾ ڏينهن رات مسلسل
وهندي رهي آ نيڻن ۾ برسات مسلسل

ڇا غم نصيبن ۾ رهيا آهن منهنجي سدا
۽ دل اندر رهن هر دم فڪرات مسلسل

اوهان سان ملڻ هاڻ مشڪل تي آهي پيو
ڪڏهن هوندي هئي پنهنجي ملاقات مسلسل

ڇو مونکي وساري ڇڏيو آهي هن بتول
تي تن ۾ اندر رهي ڪهڙي تات مسلسل

جهان آرا بتول

غزل

ظلم تنهنجا سهندي بہ توتي فدا ٿي ويا آهيون،
۽ تنهنجي ئي ڪارڻ تنهنجي ادا ٿي ويا آهيون.

برسي پئي ٿي جو وڇوڙن جي بارش
انسان آهيون اسان فنا ٿي ويا آهيون.

محبت جو مونکي ناهي تصور توبن پيارا،
جسم توکي اربي ڪائي وفا ٿي ويا آهيون.

يقينن هوندئي افسوس انهي ڳالهہ جو،
جو جدا توئي ڪيو ۽ جدا ٿي ويا آهيون.

کهڙيون زماني سان ڪيان شڪايتون بتول
اسين تہ پنهنجو پاڻ کان بہ خفا ٿي ويا آهيون.

جهان آرا بتول

غزل

تـــي وياســـين ســـواءِ بدنـــامر زمـــاني ۾
مـــائي شـــهرت عشـــق جـــي ئـــي فســـاني ۾

جدائيءَ تنهنجيءَ پهچائي ڇڏيو مئہ ڪدي،
عجيب حال تي ويو منهنجو مئہ خـاني ۾.

نـــہ راه ۾ آئـــي نظـــر ڪـــائي بـــہ مـــنزل
پهچي وئي هيءَ دل ڇڙ ڪنهن تهہ خاني ۾

خطا تي ڪهڙي جو تنهنجي شهر ۾ آيـس
سمجهايان ڪيئن دل کي حيلي بهـاني ۾

نـــہ خوشـــيون راس آيـــون آهـــن ڪـــڏهن،
بتـــول جـــي پيـــار ۽ ڪنهـــن پيمـــاني ۾.

جهان آرا بتول

غزل

وقت ايندو اهڙو جو توکي بہ آخر پنهنجو بنائي ونبو
دل جو تي چاهي اهو سڀ سموروئي پائي ونبو

قرب ۽ پيار پريون راتيون بہ آهن ياد مونکي سڀ
تن جي صدقي چوين تہ سر بہ تولاءِ نمائي ونبو

اڄ اها پاڻ ۾ ناهي تہ چاتي آهي پيو
پري رهي بہ رنل رهندين تہ سپني ۾ پرچائي ونبو

نيٺ تہ ناڻ محفل ۾ پنهنجو کري رهبو روشن
تولاءِ لکي غزل کو سهڻو پاڻ ڳائي ونبو

دل جي لڇي تڙپي تہ پوءِ چا کري هت بتول
ڏسي تصوير تنهنجي ۽ پاند پنهنجو پسائي ونبو.

جهان آرا بتول

غزل

بـرو محبـت جـو انجـام تيـنـدو كـڏهن سـوچيو نـ هـو
تمنـائن جـو قتـل سـرعام تيـندو كـڏهن سـوچيو نـ هـو

اهـو لفـظ عشـق جنهـن كـي مقـدس مـون ٿـي سمجهيـو
ائيـن گهـٽيءَ گليءَ ۾ بدنـام تيندو كـڏهن سوچيو نـ هو

حســـرتون مـــن جـــون وكـــري ويـــون چـــوان ڇـــا ؟
فسـانو پيـار ۾ ائيـن تمـام تيـنـدو كـڏهن سـوچيو نـ هـو

پنهنجـي ناكـام الفـت جـي غـم كـي پلائـڻ لاءِ صنـم
منهنجي هٿن ۾ ائين اڄ جام تيندو كڏهن سوچيو نـ هو

عشـق جنهـن كـي تـا سمجهـن كيـل مـاٺهو دوسـتو
اهـو جنـون صبـح شـام تيـنـدو كـڏهن سـوچيو نـ هـو.

جهان آرا بتول

غزل

نيڻ رهيا ڪليل تنهنجي انتظار ۾
ائين رسوا ٿي رهياسين اسين پيار ۾

زندگيءَ جون تلخيون آهن وڏي ويون
نفرتن جي باهه ٻري وئي بازار ۾

ڪو نه آمون وٽ ڏيڻ لاءِ هاڻ ڪجهه
ڇو جو ويس لٽجي مان بزم يار ۾

زندگي ته شعلو ۽ شبنم به هوندي آ
نه ڄاڻ هيءَ ڪنهن لکيو هو اخبار ۾

هت هجتون نه هاڻي هن رهيون اهي
ٿي فرق آهي ويو اڄ سنسار ۾

موتي جلدي ملندس توهيءُ هو ڇيو
آس ملڻ جي مونکي رهي سدا بهار ۾

وساري تو ڇڏيو ڇو آهي بتول
ٿورهين تون ساهه جي هرتار ۾

جهان آرا بتول

غزل

جسم جي قيد ۾ عجيب ڪشمڪش جي حالات ۾ آهيان
تولاءِ صنم صرف سڪي وانگر ڪنهن خيرات ۾ آهيان

تنهنجي مائٽ جي رهي آهي تمنا دل منهنجي جي اندر
موت جي منظر جيان پڇو الائي مان حاصلات ۾ آهيان

هاڻ نظرون ٻئي ڏانهن ڪٽڻ تي ويو مون لاءِ ممنو
جڏهن ڪان ڏٺم توکي تڏهن ڪان اڻپوري ملاقات ۾ آهيان

سياڻي جي ڏينهن کي پڇو نہ رکون ترڪ تعلق لاءِ صنم
تولئہ ئي پيارا اڄ ڪنهن دکي جذبات ۾ آهيان

ڏينهن هجي روشن هجي شام يا چانڊوڪي ڪا
پر مونلاءِ دنيا ائين جيئن بينل اونده رات ۾ آهيان

نہ آيون هت راس ڪي خوشيون مونکي بتول
ڪيان محسوس ائين سدا ڇڻ ڏکن جي برسات ۾ آهيان.

جهان آرا بتول

غزل

مريــن شــل وڇــوڙا! ڇــو تــہ مــارين تــو
انهــن ڏکــڙن ســان منهنجــا ڏيــل ڏاريــن تــو

جيئــڻ جــو نــہ ڪوئــي هــاڻي ســبب رهيــو آ
اڪــر هــر هــر کهــڙا تــون آڇــارين تــو

هئــي دل جنهــن ســان ســو شــخص ويــو هليــو
بــاقي يــاد کهــڙي تــون وســارين تــو

مــن جــي ويــران صحــرا کــي اڄ بتــول
هــاڻ ڪنهــن جــي ڪــارڻ جــيارين تــو.

جهان آرا بتول

غزل

ختم جي تعلق ڪرڻو هو تہ ڪولي ٻڌائين ها
توکي جو مونکان وڇڙڻو هو تہ ڪولي ٻڌائين ها

ڏسي توکي مسڪرائي اکڙين گيت تي ڳاتا
لڙڪن سان تن کي پرڻو هو تہ ڪولي ٻڌائين ها

ڪيا جي قول تو گڏ رهڻ ۽ نڀائڻ جا هئا
وعدن تان جي ڦرڻو هو تہ ڪولي ٻڌائين ها

محبت جي سفر ۾ پيچرن تي اڪيلو ڇڏي مونکي
خوشيون ڪسي غمن ۾ گڏڻو هو تہ ڪولي ٻڌائين ها.

جهان آرا بتول

غزل

هن جي ئي جيون ۾ سک پرڻ تي چاهيان
مان آهيان شمع اڄ ٻرڻ تي چاهيان

هوا آهي ڏسيو ته ”سڄڻ تو اچي اڄ“
منهنجي بنجي راهن ۾ وڇڻ تي چاهيان

نه ئي ڪا ريکا هٿن جي ئي ڏسي ڄاڻان
پر نصيب پنهنجو پاڻ مان اڏڻ تي چاهيان

پرهه ويلي بنجي ڪائي ماڪ هاڻي
گلن جي بدن تي مان ڪِرڻ تي چاهيان

اداس گذريون هت ساريون ئي راتيون هن
خالي صنم تنهنجو مُک ڏسڻ تي چاهيان

سدائين رهيا هٿاسين مات ۾ اي بتول
دل سان هاڻ گهڻو ڪجهه ڪچڻ تي چاهيان.

جهان آرا بتول

ايس ڪي ڪورائي

پورو نالو: صاحب خاتون ڪورائي

والد جو نالو: رضا محمد ڪورائي

جنم ڏڻ: 7 مئي

جنم هنڌ: قاضي احمد

تعليم: ايم.اي (پوليٽيڪل سائنس)

روزگار/ ڪرت: سپروائيزر پرائمري ايجوڪيشن دولتپور

وندر: لکڻ پڙهڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: شاهه جو رسالو **پسنديده صنف:** غزل **پسنديده**

ليکڪ/ ليکڪا: شيخ اياز

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1992 کان لکڻ شروع ڪيم

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: شيخ اياز کان

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (30) **مضمون** (20) **ڪالم** (10) **ڊائري** (50)

شاعري: غزل (300) **وايون** (100) **نظم** (50) **چوسٽا** (150)

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبه نه

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبه نه

غزل

پڇيم پاڙي وارئو سڄڻ ڪيئن آهن
جنهن سان گذاريا گهڻا ڏينهن آهن

ڇيائون اي پاڳل پڇين ڇوٿي ان جو
انهيءَ ڪي لڳي ويا نوان نيهن آهن

پنهنجا پيار نالي تي رشتا ڳنڍيل ها
اوهان جي نظر ۾ اهي ائين آهن

اوهان جون جي يادون هيون من اندر ۾
وري رات ڇيڙيون اهي مينهن آهن

تو راهن ۾ گلڙا ته هر ڪو وڇائي
وڇايا نه ڪنهن نيڻ مون جيئن آهن

جتي اوچتو اڳ هيون پاڻ ڦاٿيون
اڪيون يار اتڪيل اتي تيئن آهن

ايس ڪي ڪورائي

غزل

کلڻ تي بہ چئي تہ کلڻ ڪار ناهي
روئڻ تي بہ چئي تہ روئڻ ڪار ناهي

رلائي ڇڏيو تس کيان ڇا مان هن کي
کِجان تي تہ چئي تہ کِجڻ ڪار ناهي

عذابن کان بهتر پلو موت آهي
مرڻ تي بہ چئي تہ مرڻ ڪار ناهي

گهڙيون کي مان هن سان گذارڻ تي چاهيان
رهڻ تي بہ چئي رهڻ ڪار ناهي

ايس ڪي ڪورائي

غزل

هي کھڙو آهي آخر سنسار دوستو
ڪنهن سان نہ آهي ڪوئي وفادار دوستو

مقدر ۾ ڪين ها، سو سکهيا ملي نہ آهيون
پرپور مون تہ ڪيو هو ڪجھہ پيار دوستو

هر ڪوئي هت غمن سان پريو پيو آهي سائين
ڪوئي نہ هڪ آ ڪنهن جو غمخوار دوستو

مرڪن تہ موڪلايو "ايس ڪي" آهي اسان ڪان
ٻٽيا هي درد دل لئہ آزار دوستو

ايس ڪي ڪورائي

غزل

تون لهرن کان پيچجان کنارن کان پيچجان
پيچجان منا تون ستارن کان پيچجان

چڏي تولئہ ساري دنيا مون پلاڻي
نيڻن کي ننڊ نہ آ نهارن کان پيچجان

ڪيو پيار توساڻ سچو پيار آهي
هي ڏينديون گواهي بهارن کان پيچجان

سوا تنهنجي دل کي گهڙي چين ناهي
حقيقت اها تئي هوائن کان پيچجان

سکي ساهہ تولئہ سندم "ايس کي"
اها ڳالهہ "کورائيءَ" پارين کان پيچجان

ايس کي کورائي

غزل

مـون پنهنجـي ذات بـہ توکـي اربـي سـانورا
جا لکي آهـي ڏات سابہ توکي اربي سـانورا

جنهــن رات ۾ رســي وئيــن مــون کــان تــون
يــادن جــي رات بـــ توکـــي اربـــي ســـانورا

توکـي چمـڻ لاءِ چکـور بنجـي نند ڦٽايم
چمي نـہ سگهيس لات بـہ توکـي اربي سـانورا

توجـو کسـڻ چـاهيو مــون کـان پنهنجـو پيـار
پيـار جـي سـا پريـات بـہ توکـي اربـي سـانورا

ڇـڏ لـوک وارن جـون وسـاري سـڀ ڳـالهيون
مون تـہ پنهنجي آهي بات بہ توکي اربي سانورا

جـي بـڌي سـگهين کـا منهنجـي ڳالهہ مٿا
پيـار ۾ مـون جذبـات بـہ توکـي اربـي سـانورا

ايس کي کورائي

غزل

ڪو خواب لهان ٿي تہ اکيون پرجي اچن ٿيون
چرڪي جي اٿان ٿي تہ اکيون پرجي اچن ٿيون

تنهنجي نانءَ لکڻ تي بہ پيون پابنديون آهن
پيو نانءُ لکان ٿي تہ اکيون پرجي اچن ٿيون

توسان جا شام گهاريم سا ڪيئن وسرندي؟
خط تنهنجا پڙهان ٿي تہ اکيون پرجي اچن ٿيون

توکان تہ سوا منهنجو جيئڻ ٿي پيو ڏکيو
ڪو ڪلندي ڏسان ٿي تہ اکيون پرجي اچن ٿيون

محفل ۾ ميڙ آهي ماڻهن جو "ايس ڪي"
توکي نہ پسان ٿي تہ اکيون پرجي اچن ٿيون

ايس ڪي ڪورائي

غزل

هتـــي صـــرف توكـــي تـــي چاهيـــان صنـــم
مـــگر تنهنجـــي دل ۾ نـــہ آهيـــان صنـــم

ســـڄي ســـوچ منهنجـــي پســـم تـــي وئـــي
كتـــان لفـــظ گيتـــن لاءِ آڻيـــان صنـــم

سوا پيار جـي پيـو نـہ ڪجهـہ آهـي مـون وٽ
تـورا تنهنجـا ڇـا سـان مـان لاهيـان صنـم

ســوا تنهنجـي دل ۾ نــہ پيــو "ايــس كــي" آ
پيــــو دل ۾ ڇــــا لاءِ رهايــــان صنــــم

ايس كي كورائي

غزل

کنهن سان نيڻ ملائي وينس
پنهنجو پاڻ وڃائي وينس

آس اندر ۾ ساندي ساندي
پنهنجو جيءُ جلائي وينس

مون کي بڻائي هيڪل ويو هو
پاڻ تان لوڪ کلائي وينس

توکي ذرو احساس نه منهنجو
تنهنجي مان ته سڏائي وينس

سک نه آ "کورائي" گهڙي کو
دل جو چين ڦٽائي وينس

ايس ڪي کورائي

غزل

هو هڪ شخص دل جي نگر ۾ رهي ٿو
جدا آهي تنهن يي نظر ۾ رهي ٿو

انڌيري ۾ روشن ڏيئي مثال آ
ڪنڌڙ پيار هر ڪو سحر ۾ رهي ٿو

اولاري ٿو مونتي هو لفظن جا پٿر
مگر خود شيشي جي گهر ۾ رهي ٿو

هتي ماندي هن لئه مري "ايس ڪي" تي
هتي هو بہ منهنجي فڪر ۾ رهي ٿو

ايس ڪي ڪورائي

غزل

مان رنس يا هو رنو کھڙي خبر
کنھن جو هو دامن پنو کھڙي خبر

سوچ آ کجھ درد آ کجھ انتظار
پيار آ سپ کجھ ڏنو کھڙي خبر

نيڻ نيڻن سان ملائي ئي نہ تو
کنھن جي نيڻن کان ڊنو کھڙي خبر

مان تہ راھن ۾ اجان ڀٽڪان پئي
ڪوئي منزل تي پنو کھڙي خبر

ظاهر ۾ هو تہ خوش آيو پئي نظر
دل ئي دل ۾ پئي رنو کھڙي خبر

باغ ۾ تفريح لاءِ ڪيئي اچن
گل چنو پر ڪنھن چنو کھڙي خبر

ايس ڪي ڪورائي

عائشہ مسرت

پورو نالو: عائشہ شيخ

والد جو نالو: شيخ امداد علي

سالگره ڏڻ: 12 آگسٽ

جنم هنڌ: شهر لقمان- ضلعو خيرپور ميرس

تعليم: مئٽرڪ پاس

روزگار/ ڪرت: في الحال تہ ڪوبہ نہ

وندر: شعرو شاعري ڪرڻ - سٺا ڪتاب پڙهڻ.

اوهان جو پسنديده ڪتاب: خواب اکين جي شاعري **پسنديده صنف:** غزل-گيت

پسنديده ليکڪ/ ليکڪ: رحمت الله ماجوٺي ۽ ماهتاب محبوب

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1992 کان باقائدي لکڻ شروع ڪيم

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: پنهنجي والد کان منهنجو والد هڪ سٺو شاعر آهي.

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (15)

شاعري: غزل (150) گيت (60) وايون (40) نظم (100) چوسٽا (200)

ٻيون: ڪجهه شاعرن جي شعرن جون پيروڊيون ۽ ڪجهه مزاحيه انٽرويوز بہ لکيا آهن

شايع ٿيل ڪتاب: : ڪوبہ نہ

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبہ نہ

غزل

اسان نينهن ناتو نيائڻ ٻه چاهيون
ٻ هن پار ڪشتي پچائڻ ٻه چاهيون

اسان چاهه سر عام ڪري سگهون ٿا
مگر راز دل جا لڪائڻ ٻه چاهيون

اسان کي پيار تي آ پڪو پروسو
پراون کي پنهنجو بنائڻ ٻه چاهيون

اسان کي شرارت ۾ ايندو مزو آ
اسان عزت پنهنجي بچائڻ ٻه چاهيون

پرائي ڪمائي نه کائون، کپايون
اسان پاڻ لوچي ڪمائڻ ٻه چاهيون

نه پرواهه دنيا ۾ "عاشيءَ" کي ڪائي
اسان پنهنجو جيون سجائڻ ٻه چاهيون

عائشہ مسرت شيخ

غزل

اوهان جي خيالن ۾ گم ٿي وياسين
اوهان جي خوابن ۾ گم ٿي وياسين

گلابن مثل آهي چهرو اوهان جو
گلابي گلابن ۾ گم ٿي وياسين

اوهان سان مخاطب ٿياسين جڏهن ٻه
سوالن جوابن ۾ گم ٿي وياسين

اوهان بي وفا هئو ڪونه اسان کي
اسان ته خطابن ۾ گم ٿي وياسين

ٻه اکيون نهارن پيون دور ڪان ڇو
هي ڄاڻي حجابن ۾ گم ٿي وياسين

عائشه مسرت شيخ

غزل

ڦٽا پر پکيءَ کي اڏڻ جي ڪيائين
ملي ولر سان گڏ نچڻ جي ڪيائين

سڄو ڏينهن سائين خوشيءَ سان گذاري
وري ماڳ پنهنجي ورڻ جي ڪيائين

اڏي ڄار ماريءَ ڪيو ڪيس قيدي
ڪري ڪوڙ ڪوشش ڇڄڻ جي ڪيائين

ڏسي قيد پڃري ۾ خودڪي، اداسيءَ ۾
وهائي ٻه ڳوڙها روئڻ جي ڪيائين

مٽان پنهنجي اڏندي ڏٺائين جو پنهنجا
ڪري دانهون تن کي سڏڻ جي ڪيائين

عائشہ مسرت شيخ

غزل

زمانو تو ڪري نفرت اسان ڪان
وئي آهي رسي مسرت اسان ڪان

اجا تا گيت آلاپجن پراڻا
وئي وسري آهي جدت اسان ڪان

اسان ڪي ئي ڇو رڳو صدما ملن تا
تي امتحان وني قدرت اسان ڪان

نہ دل سان چاهبو جيون ۾ ڪنهن کي
وري ٿيندي نہ ڪا غفلت اسان ڪان

ڪندو جي ڪير آ دوکو اسان سان
ملي تنهن کي بہ ٿي محبت اسان ڪان

گهڻي ڪوشش ڪري عاشي ڏنيسين
آهي ليڪن پري نصرت اسان ڪان

عائشہ مسرت شيخ

غزل

مري جي وڃان ڪيس جلدي ٻڌائجو
گهڙي پل رکي لاش پوءِ دفنائجو

اڇي هو وڃي اگر منهنجي تڏي تي
ته سانس پيار سان ڪلي ڳالهائجو

اوسيئڙي ۾ هونديون اکيون کليل
منهن تي نه مونکي ڪفن پارائجو

هيءَ وصيت ڪجو ياد منهنجي عزيزؤ
گهڻو روح منهنجو نه رڻ ۾ رلائجو

عائشه مسرت شيخ

غزل

کيسو ياد تنهنکي دعائن ۾ آهي
اهوئي تہ دل جي صدائن ۾ آهي

کڻي خط وجي کو پڄائن پرينءَ کي
رکي آس اهڙي هوائن ۾ آهي

مڃي کونہ ڳالهہ آ اجا تائين کنهن بہ
گذر تي عمر التجائن ۾ آهہ

هزارين خوشيون ڏيو چو نہ آڻي
مزو فقط ان جي ادائن ۾ آهي

اچي موت ويجهو تيو آهہ عاشق
رڌل لوک پوءِ بہ صلاحن ۾ آهي

عائشہ مسرت شيخ

غزل

سازن جي ڪجهه آوازن تي
چير وڳي آ رقص ٿيو آ

ڏسڻ ۾ هر ڪو عزت وارو
ڪو، ڪو بڇڙو نفس ٿيو آ

ٿڪن سان پُرِ محفل ۾ يي
ويڳاڻو ڪو شخص ٿيو آ

اکيون ٻوٽي ٻيهر ڏٺئي
آڏو ڇا جو عڪس ٿيو آ

مرڪي قمر اجازت ورتي
نروار اجهو شمس ٿيو آ

عائشه مسرت شيخ

غزل

چو ڪيان هاڻي ڪشالا بي وفا لئہ
چو ڪيان مان نينڻ آلا بي وفا لئہ

پنڌ ڏاڍو آ پري ڪيئن مان وڃان
تي پوندا پيرن ۾ ڇالا بي وفا لئہ

خون باري مون ڪئي روشن وفا!
مون ڪيا ڪافي اجالا بي وفا لئہ

روح زخمن سان پيو تي چور آهي
مون سنا مهڻن جا پالا بي وفا لئہ

عائشہ مسرت شيخ

غزل

اڪيلا بس اڪيلا ٿي پياسين
رلي راهہ ۾ هميشہ لئہ وياسين

نہ ڄاتو چاهہ آهي چيز ڪهڙي
صفا اڻڄاڻ ڪجهہ پاڳل هئاسين

اسان سان ڪنهن نہ ڪڏهن ٻي نڀايو
اسان سڀ واعدا پورا ڪياسين

فقط آئيڊيل تون، آ چيو سين
سدائين قول تي قائم رهياسين

ڇڏي ڏي هاڻ عاشي فڪر سارا
گهٽئي پل اوسيئڙي ۾ ڪٽياسين

عائشہ مسرت شيخ

غزل

اگر ڪنهنکي چاهبو آ
نينهن ڪنهن سان لائبو آ

دل گهرئي ان دلربا کي
پوءِ دل ۾ رهائبو آ

هير يادن جي گهلڻ تي
گيت منڙو ڳائبو آ

ڏار ڪوئي تي وڃي جي
ويس گيڙو پائبو آ

ڪڏهن يادن ساڻ عاشي
روح کي وندرائبو آ

عائشه مسرت شيخ

امين ناز پتي

پورو نالو: امين ناز

والد جو نالو: حاجي نبي بخش پتي

سالگره ڏڻ: 5 آڪٽوبر

جنم هنڌ: ڳوٺ مورويو خان پتي

تعليم: بي. اي

روزگار/ ڪرت: سرڪاري ملازم

وندر: ڪتاب پڙهڻ ميوزڪ ٻڌڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: بند دروازو پسنديده صنف: آزاد نظم پسنديده ليکڪ/ ليکڪا: امرتا پريتم

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 95 کان لکڻ شروع ڪيم

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: عادل سخيراڻي، استاد بخاري جي شاعري ۽ ٻين ڪتابن پڙهڻ ڪانيوءِ لکڻ جو شوق پيدا ٿيو.

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (20) مضمون (5) ڊائري (25)

شاعري: غزل (50) وايون (30) نظم (25) چوسٽا (18)

ٻيون هڪ ناول جيڪو اجان مڪمل ناهي ٿيو

شايع ٿيل ڪتاب: ڪتاب جو نالو: ڪوبہ نہ

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبہ نہ

غزل

دعائن ۾ اهو اثر هاڻي رهيو ناهي
ڪنهن کي ڪنهن جو قدر هاڻي رهيو ناهي

ويو ڪجهي اعتبار اسان جو رشتن تان
محبت جو زبان تي ذڪر هاڻي رهيو ناهي

اڄ ڪلهه اجڙيل هر دل جو دڪان آهي
سِڪ جو سودو وفا جو وکر هاڻي رهيو ناهي

منظر عجيب سارو صحرا جيان چمن آ
سهڻو سڪون وارو منظر هاڻي رهيو ناهي

من جي اجاڙ موسم، پياسو رهيو اندر
بوند بهارن وارو ککر هاڻي رهيو ناهي

امن اوڄتو ويو اڏامي وحشت وڌي
الفت سندو "امينه" شهر هاڻي رهيو ناهي

امينه ناز پٺاڻ

غزل

غزل هن وقت ۾ هن دور تي ڇا لکان؟
ساوڻ جي گهٽا گهنگور تي ڇا لکان؟

لڳي پيو ڪاٽ هر ڪنهن کي اندر مان
ٻاهر جي ڪنهن چورتي ڇا لکان؟

رهي هر نظر رڳو جنهن جي پيرن تي
تنهن وقت جي مورتي ڇا لکان؟

ٽٽندو نيٺ هڪ ڏينهن سڳو ساهه جو
انهي زندگيءَ جي ڏور تي ڇا لکان؟

ٻڌيا جيڪي سبب اسان جي بيماريءَ جا "امينه"
تن جي وري پر گهور تي ڇا لکان؟

امينه ناز پٺاڻ

غزل

نہ تيس مارئي نہ ئي تي سگهيس هير
رهي رشتن جي بيڙي سدائي وچ سير

نہ ئي اورانگهي سگهيس حدود حياءَ جون
نہ ئي ٽوڙي سگهيس رسمن سندي زنجير

ڪري وينس ايتري خطا، تي مجبور دل هٿان
وسائي وينس اکين ۾ صنم سندي تصوير

ڪجهہ درد سڏڪا، تنهائي دوکو ۽ جدائي
بس اڄ تائين اهو ئي سڀ ارپيو آ تقدير

هڪ مونسان ئي منهن ۾ گهنڊ آهن ڪي
باقي تہ ٻين سيني سان رهي تو ڪنڊ ڪير

اڄ تائين اهو ئي ڪندي آئي آ "امينہ"
چوندو رهيو هن ڪي جيڪو پنهنجو ضمير

امينہ ناز پٺاڻ

غزل

سوچون ۾ سپنا ساتي منهنجا
قلم ۾ ڪجھ پنا ساتي منهنجا

محفل ۾ نه ريجھي روح پنهنجو
ڪندون ۾ ٻاهريان ٻنا ساتي منهنجا

رهيو رڳو اکڙين ۾ عڪس تنهنجو
تنهنجي ساراهه ۾ ٿنا ساتي منهنجا

ٻڌيا جدائيءَ جا سبب هن ڪان
ڪجھ اصول ۾ انا ساتي منهنجا

جيئري ڪنهن قدر ڪونه ڪيو "امينه"
چا ٿيو جو مُئي رنا ساتي منهنجا.

امينه ناز پنهنجي

غزل

آڙاهه اندر ۾ درد جو ڀري پيو
هر گهڙي ڪوئي توکي ياد ڪري پيو

مون تہ مڙئي ائين ڳالهہ پئي ڪئي
ڇو وڃي هو ايترو ڀري پيو

ڇا ڇوان توبن او ساجن سائين!
ڪيئن وقت اسان جو گذري پيو

توسان ملڻ جي آس جو سج
روز لهي روز ٿي اڀري پيو

هر حال ۾ "امينہ" ويندي نڀائي
پر صحيح نہ آ جو ڪجهہ هو ڪري پيو

امينہ ناز ڀٽي

غزل

خواب اسان جا چور تي ويا چاجي ڪري؟
هو ائين ايڏو ڏور تي ويا چاجي ڪري؟

هئي حيثيت ٻنهي جي هڪ جهڙي
پوءِ هو ايڏا مغرور تي ويا چاجي ڪري؟

اڄ تائين رڳو سچ عام نہ تي سگهيو
قربان سچل ۽ منصور تي ويا چاجي ڪري؟

هيا هر زخم تي رکيل همدردي جا ڦها
پوءِ زخم اهي ناسور تي ويا چاجي ڪري؟

اڄن هڪ ڀيرو سامهون اسان جي "امينہ"
پڇون خفا حضور تي ويا چاجي ڪري؟

امينہ ناز ڀٽي

غزل

نفرتن جي تيز هوا ۾ وکري وئي آهيان
لڳي تو سيني کان مان وڇڙي وئي آهيان

نہ سگهيس جنهن کي وساري هر پل دل جنهن کي ساري
اڄ انهيءَ کان مان وري وسري وئي آهيان

جنهن جي شهر مان نڪرڻ هيو مونلاءِ مثل مرڻ
پر اڄ انهيءَ جي دل مان ئي نڪري وئي آهيان

منهنجو نہ هو انجام اهو مون وٽ هو وقت جام
پر مند کان اڳ ئي اکري وئي آهيان،

سڀ ڪجهہ اربيم جنهن کي ڪيئن چوان مان تنهنکي
صرف تنهنجي ڪري مان اجڙي وئي آهيان

امينہ ناز ٻٽي

غزل

جڏهن ڪان توسان چاهه تي ويو
هن زندگيءَ سان ٻه ناهه تي ويو

اڳ هيو جيڪو منزل هُن جي
سو اڄ انهي لاءِ راهه تي ويو

پلي نه مل مونسان نه ڏس مونڏي
پر ڀريان ٻڌاءِ سرزد ڪهڙو گناهه تي ويو

هئي سوچ ۽ طبيعت ٻنهي جي جدا جدا
پر پوءِ به شڪر آ ٻنهي جو نباهُ تي ويو

جڏڪيو ذڪر اسان پنهنجي وفاجو محفل ۾
چئن ئي طرف واهه تي ويو

گهٽائي ماٺهو مليا اسان سان "امينه"
پر پيار اوهان سان ئي بيپناهه تي ويو

امينه ناز پٺي

غزل

زندگيءَ جي هر راهه ۾ ناڪامي ملي
تنهنجي به چاهه ۾ ناڪامي ملي

دل دوست جيءَ ۾ هيو دوکو شايد
تڏهن ئي ته ويساهه ۾ ناڪامي ملي

مچندو رهيو شڪ جو مچ هميشه من ۾
برهه سنڌي باهه ۾ ناڪامي ملي

ٿي ايڏي خطا مونکان يا هن کي هئي بيزاري
جو ٻنهي کي نٻاهه ۾ ناڪامي ملي

تنهنجي ديدار سواءِ ويو دم اسان جو
"امينه" کي آخري پساهه ۾ ناڪامي ملي

امينه ناز ڀٽي

غزل

كنهن چيو انا پسند كنهن چيو خود سر آ،
ائيــن بيــان تــي، پنهنجــي وصــف مختــصر آ.

اجـــان سمجهـــي پيـــو ميـــاري مونكـــي،
حـالانڪ هـر حقيقـت جـي هـن كـي خبـر آ.

محبت جي معيار تي نہ لهي سگهيس پوري،
تـڏهن ئــي تـہ ڦيـري هـن مونكـان نظـر آ.

سـانديي رکــي آ کيــڏي سـچائي سـيني ۾،
پـوءِ بـہ هـر آهــہ اســان جــي بــي اثــر آ.

سـک سـان شـايد نـہ جيئـڻ ڏئـي مونكـي،
هـيءَ بـي اعتبـاريءَ جـي جيکـا بــڏتر آ.

امينہ ناز پٺي

آرزو عباسي

پورو نالو: بينظير عباسي

والد جو نالو: ديدار علي

سالگره ڏڻ: 3 اپريل

جنم هنڌ: تعلقو وارهه

تعليم: انٽر

روزگار/ ڪرت: ڪجهه نه

وندر: لکڻ ۽ پڙهڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: ڪلام پاڪ پسنديده صنف: غزل

پسنديده ليکڪ/ ليکڪا: امجد اسلام امجد

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 2001ع باقائده لکڻ جو آغاز

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: ڪنهن کان به نه

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (3) ڊائري (4) پيون ڪيتريون ئي

شاعري: غزل (30) گيت (4) وايون (5) نظم (8) چوسٽا (8)

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبه نه

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبه نه

غزل

خوشبو جهڙو ماڻهو مليو افساني ۾
سالن کان رکيل کنهن خط پراڻي ۾

هو خيالن ۾ گم سم ائين هو بلکل
جيئن کو لکيل هو تهخاني ۾

هن جون يادون تو تازيون کريان
دل ۽ من جي سونهن خزاني ۾

هن جي رنگين تصوير کي سکي
وڃايو هو کٿي مون انجاني ۾

اڄ هو دور رهيل آ مونکان
رهندو هو جيکو دل جي خاني ۾

آرزو عباسي

غزل

پڇي تو ائين ڇو رهندي آهيان
محبت ڪرڻ کان ڇو ٿي گهبرايان

هيڏي خوبصورت دلڪش دنيا آ
ڇو ان کي بي رنگ ٿي پايان

خوشيون چوطرف آهن منهنجي
ڇونه ٿي پوءِ آءٌ مسڪرايان

ڪيترائي خوبصورت ماڻهو حاضر آهن
تن مان ڪنهن کي ڇونه ٿي چاهيان

آخر توکي ڪهڙو غم آهي
"آرزو!" اهو سڀ توکي ٻڌايان

آرزو عباسي

غزل

محبت، محبت ڪري ڪير ٿو
زمانو رهندو وجهي وير ٿو

ڪارو ڪاري مرن ٿا روز هتي،
پيار آهي جو ڪٿي ڪير ٿو؟

پاڻ پيار ٻڌايائين وڏي واڪي
پيڻ ڏيءُ ڪي چوڻ ڏئي ڪير ٿو

هتي هٿ نوڪ ريتون هلن تيون
انسانيت کي تسليم ڪري ڪير ٿو

چُپ تي الزام، ڳالهائڻ تي بدنامي
ان رُوِشِ کي ماري ڪير ٿو

جنهن انسان جا حق پورا ڪيا عظيم آ
اهو فرض پر هٿ ڇاٽي ڪير ٿو

لت، مار، مڪ کي مردانگي ٿا سمجهن
آرزو، عورت جي عزت ماٽي ڪير ٿو

آرزو عباسي

غزل

تون بہ مون وانگي بيوس هونديئن
مونکي پڪ آ لڇندو هونديئن

اندر جا اٿندڙ ارمان ۽ آهون
ڪيئن نہ دلبر تون ٻڌندو هونديئن

هر روز توکي ياد منهنجي ايندي
وڃي رات ڪان جڏهن پڇندو هونديئن

اوچتو جڏهن آواز خيال ۾ ٻڌنديئن
تڙپي هيڏي هوڏي ڏسندو هونديئن

ڪيڏو بہ دور وڃين، آرزو، ڪان پرين
واپس ورڻ جو سوچيندو هونديئن

آرزو عباسي

غزل

پيار ڪان وڌيڪ توکي پيار ڪيو
غم هجي يا خوشي ياد باربار ڪيو

توبن منهنجي زندگي ڪجهه نه آهي
ان حقيقت جو اقرار ڪيو

پهريون ۽ آخري پيار آهين تون
اهو مون توسان اظهار ڪيو

هر هڪ رات لڇندي اتم گذري
تنهنجي يادن ايترو ته بيقرار ڪيو

پل پل بدلجندڙ روين تي
آرزو، توسان نماڻو تڪرار ڪيو

آرزو عباسي

غزل

محبت ۾ ڏنل لڙڪ پيارا لڳن تا
خزان ۾ بادل بوند وارا لڳن تا

تنهنجي شاعري چپن سان چهڻ پچاڻان
چپ به چڻ ساهوارا لڳن تا

اکين جي ڇانوَ ۾ ته رڳو تون ئي آهين
بي نورهي سارا نظارا لڳن تا

مونسان ڪيل سڀ واعدا تنهنجا
محبت جا اڏيل ڪي منارا لڳن تا

اڄڻ تنهنجو مونلاءِ خوشيون ئي خوشيون
ڳالهه وچڻ واريءَ سان گهارا لڳن تا

آرزو، سان ويهي جيڪي واعدا ڪرين تو
قيامت جا به سي چڻ سهارا لڳن تا

آرزو عباسي

غزل

تنهنجي يادن کان ڇوٽڪارو ملي ئي نٿو
توکي وسارڻ جو ڪو بهانو ملي ئي نٿو

زندگي وڏي هڪ آ صحرا تي وئي
گهاٽي ڇانو وارو ڇانورو ملي ئي نٿو

هن ڪي لفظن ۾ لکي ٽڪجي پئي هان!
ڇوڻ تي سندس ڪو سهارو ملي ئي نٿو

ڇڏي اڪيلو زماني جي حال تي ويو
هتي منهنجو حال ڇاڻڻ وارو ملي ئي نٿو

اونداهو سارو آ جيون هي منهنجو
"آرزو" کو ڏيئو ٻارڻ وارو ملي ئي نٿو

آرزو عباسي

غزل

کڏهن جي شڪايت ڪيان تي مان
نظر ڪٺي سڀ ڪو وساري ڇڏي تو

بيمار ٿيندي جي ڏسي تو هي
صفا هانءُ پنهنجو هو ڳاري ڇڏي تو

ڪاوڙجندي لڳندي آهي توري دير
معاف ڪرائڻ، هاءِ ماري ڇڏي تو

محبت ۾ ڏک سک تہ سهبا ئي آهن
دور وڃي پر هو ساڙي ڇڏي تو

آرزو، آهي مونکي انتظار انجو
ديدار جنهن جو اندر ناري ڇڏي تو

آرزو عباسي

غزل

روشني چنڊ جي اداس ٿيندي ئي
واسطو تنهنجو ڏئي پرچائڻ آئي

هنجي ٻه تو وانگي حالت آهي
پنهنجي سادگي سان اچارڻ آئي

رات جڏهن طاري ٿي هئي هتڙي
حوصلي جا ڏيئا هوءَ ٻارڻ آئي

تنهنجا ٽهڪن پريل خزانا ڪٺي
مون متان اچلائڻ آئي

"آرزو" ٻن پرديس ڏکيو آ ڏاڍو
تنهنجو سنديس ٻڌائڻ آئي

آرزو عباسي

غزل

اکيـــن خـــواب ڏســـڻ ڇـــڏي ڏنـــو
ڇپـــن هـــاڻي مرڪـــڻ ڇـــڏي ڏنـــو

توکهـــڙو ســـلوڪ مونســـان ڪيـــو
اســـان اهـــو ٻڌائـــڻ ڇـــڏي ڏنـــو

هـــاڻي خوشـــيون ڏيـــن يـــا غـــم
زبـــان شـــڪوو ڪـــرڻ ڇـــڏي ڏنـــو

ٻـــڌي بيـــن جـــون دانهـــون ڪـــو ڪـــون
قصـــو پنهنجـــو ڪـــرڻ ڇـــڏي ڏنـــو

دور وڃـــي لڏئـــي نـــه ســـارڪا
اســـان راتيـــون لڇـــڻ ڇـــڏي ڏنـــو

واهـــون بنـــد تيـــل، بيـــوس آهيـــان
"آرزو" انـــلاءِ لکـــڻ ڇـــڏي ڏنـــو

آرزو عباسي

خاموش جنت گل هاليپوٽو

پورو نالو: بيبي جنت گل هاليپوٽو

والد جو نالو: گل محمد هاليپوٽو

سالگره ڏڻ: 21 اپريل

جنم هنڌ: ڳوٺ جڙيو هالو "سک پور"

تعليم: انٽر سائينس جاري

روزگار/ ڪرت: اسٽوڊنٽ

وندر: شاعري ڪرڻ، سوشل ورڪر ۽ سٺا ڪتاب پڙهڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: قرآن پاڪ ۽ شاهه جو رسالو پسنديده صنف: غزل

پسنديده ليکڪ/ ليکڪ: نورالهديٰ شاهه، خليل جبران

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: سال 2000 کان لکڻ شروع ڪيم

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: استاد بخاري جي شاعري ۽ هالار کان

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (10) مضمون (3) ڊائري (20)

شاعري: غزل (50) گيت (6) وايون (10) نظم (5) چوسٽا (10)

ٻيون مزاحيه شاعري ۽ مزاحيه مضمون

شايع ٿيل ڪتاب: ڪتاب جو نالو: ڪوبه نه

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبه نه

غزل

سي ڏينهن وساريان ڪيئن گڏ توسان گهمڻ وارا،
احساس تہ ڪر تورو، اوسات چنڻ وارا.

جن خوشيون ڏنيون مونکي سي ڪيئن پلا وسرن
سڀ ياد آهن مونکي پل پيار ڪرڻ وارا.

ڪو وقت هو جو مون کان پل ڌار نہ رهندو هئين،
ڪيئن واعدا وساريا تو گڏ جيئڻ مرڻ وارا.

اڳ منهنجي اکين ۾ تون ڪو لڙڪ نہ سهندو هئين،
سي ڏينهن ڀلاءِ نہ تون مون لاءِ روئڻ وارا.

تون ياد اچا آهين "خاموش" ڪي سانولڙا،
وسري بہ ڪٿي سگهندين هن دل ۾ رهڻ وارا.

خاموش جنت گل هاليپوٽو

غزل

راحتون ويون موڪلائي بي رخي تنهنجي ڏسي،
سڀ خوشيون ويون موڪلائي بي رخي تنهنجي ڏسي.

مان اڃا ويران راهن ۾ ڦران پئي روز شب،
منزلون ويون موڪلائي بي رخي تنهنجي ڏسي.

تو جو منهن ڦيري ڇڏيو هر طرف سنسان ٿيو،
موسمون ويون موڪلائي بي رخي تنهنجي ڏسي.

وئين ڇڏي خاموش کي تون جيئن انڌيرن ۾ پرين،
روشنيون ويون موڪلائي بي رخي تنهنجي ڏسي.

خاموش جنت گل هاليپوٽو

غزل

جي دل تان لاهي سگهين، پل لاهي تون ڇڏجان،
سوئلو نہ وساريندين، پو روئي ڪين ڏجان.

سورن جي سهڻ جي ڪا همت نہ رهي آهي،
هن درد پريءَ دل جو ڪو خيال پرين رکجان.

ڏک آهي تہ بين ونگي آ تو بہ وفا نہ ڪئي،
چاچا بہ چون ماٺهو پر تون تہ گلا نہ ڪجان.

هن ساهہ کان وڌ توکي مون چاهيو هو منٹرا،
ڪيڏيون تہ ڪيون منتون تون مون کان جدا نہ ٿجان.

ڪنهن جي تہ چوڻ تي تون من سات ڇڏي ويو آن،
خاموش کي پلجي تون ڪڏ ياد پرين نہ ڪجان.

خاموش جنت گل هاليپوٹو

غزل

منهنجو سنگدل جڏهن کان صنم تي ويو،
مون کان منزل جو نقشوئي گم تي ويو.

ڪيئن دل کي وڻن هي دنيا جون خوشيون،
سارو سنسار ئي بي رحم تي ويو.

جي ڪري پيار سڄي تي ڪاري اها،
ڪيڏو عورت سان آهي ظلم تي ويو.

قوم پنهنجي اجا ننڊ ۾ آ ستل،
ڪيڏو سنڌڙي تي آهي ستم تي ويو.

جيئن خاموش ڏي پاڻ آيو پرين،
ڪيڏو هن جو آ مون تي ڪرم تي ويو.

خاموش جنت گل هاليپوٽو

غزل

هر ڪو ويو آ منهنجو مٺائي مان تنها ٿي آهيان،
تنها ٿي آهيان، ڪيئن سور سٺايان.

اڄ منهنجي دل کي آٿت ڏئي ڪو،
اهڙو سڄڻ ڪو هجي، جنهن سان حال اوريان.

محبت جي بدلي نفرت ملي ٿي،
دردن پريون ڇا ڳالهيون ٻڌايان.

ناهي ڪو سهارو سوا تنهنجي دلبر،
ملي وڃ تون مون سان پئي ٿي پڪاريان.

خاموش کي آ نهوڙيو وڇوڙي،
پريںءَ کان پري ڇڻ صفا ڪجهه ٻه ناهيان.

خاموش جنت گل هاليپوٽو

غزل

کيئن توکان تيندي ڏار، دل سڏکي پئي،
ويا اجڙي هار سينگار، دل سڏکي پئي.

چو سات ڇڏي وئين تون ساٿيڙا،
جيئان ڪنهن آڌار، دل سڏکي پئي.

کهڙي ڏوهه جون مونکي سزائون تو ڏين،
نيٺين وهن تا نار، دل سڏکي پئي.

ڪنهن روکيو توکي وئين پيرو پجي،
ويئه وسري پنهنجا پيار، دل سڏکي پئي.

خاموش نگاهون آهن راهه ۾،
اچ جلدي تون دلدار، دل سڏکي پئي.

خاموش جنت گل هاليپوٽو

غزل

تون سپنو سهانو اجاڙي نه ڇڏجان،
سجائي نيڻن ۾ ڇڏي ڪين وڃجان.

دنيا جو آ دستور توڙڻ ٻه دليون،
تون ڪنهن جي چوڻ تي ٻه ناتو نه ڇنجان.

مان جڳ ۾ جيان پئي سهاري تنهنجي،
پيارا! ڪري ٻي سهارو نه ڇڏجان.

جيسين زندگي سات توساڻ رهندو،
مري جي وڃان پو ميارون نه منجهجان.

تنهنجو پيار منهنجو جياپو آ جاني،
ڏنل پيار مون کان منا ڪين کسجان.

خاموش جنت گل هاليپوٽو

غزل

منهنجي دل کي جو ٿوڙي ويو ڏک ان جو ڪوناهي،
مون کان منهن جيئن موڙي ويو سو درد گهڻو آهي.

ڪيڏو آ پريشان ۽ تو ساهه پري تڏڙا،
ڪجهه ڪونه ٻڌائي تو، هن کي تي ويو ڇاهي؟

ان کان تو اگر پڇجي هڪدم تو وڃي هليو،
واريءَ تي لکي نالا هر ناهي تو هر ڊاهي.

منهن پنهنجي وينو ڪلي، ڪلندي تو وري روئي،
شايد هو ٻئي ڪنهن کي خاموش پيو چاهي.

خاموش جنت گل هاليپوٽو

غزل

پـلا اهـڙي ڪهـڙي هئـي خـامي اسـان ۾،
پريـن پيـار تنهنجـو نـہ پـائي سگهياسـين.

حقـارت پريـل تنهنجـي نظـرن تـي مـاريو،
جـڏهن آخـري پيـرو توسـان ملياسـين.

زمـاني جي خواري بہ سـر تـي کنئي سـين،
سـڄڻ پـوءِ بـہ توسـاڻ ملنـدا رهياسـين.

خبـر پـوءِ پئـي تـہ چـاهي جدائـي،
جـڏهن هجـر جـا گهـاءَ گهـرا سناسـين.

ڏيان ڏوهہ ڪنهن تي آ قسـمت ئـي اهڙي،
رهـي ويجهـو توڪـي نـہ مـاڻي سگهياسـين.

خاموش جنت گل هاليپوٽو

غزل

سوا تو گهڙي ڪا گذاري نہ سگهنديس،
سڄي زندگي مان سنواري نہ سگهنديس.

تنهنجي ياد مونسان سدا ساڻ رهندي،
ڪڏهن توکي سهٽا وساري نہ سگهنديس.

عمر پر ڪنديس مان تنهنجو انتظار،
مرڻ تائين ٻئي ڏي نهاري نہ سگهنديس.

زبان تي سدا نانءُ تنهنجو ئي هوندو،
ڪڏهن ٻئي جو نالو اچاري نہ سگهنديس.

لڳو نينهن توسان وري ڪونہ ٽٽندو،
ڪڏهن دل مان توکي ڌڪاري نہ سگهنديس.

خاموش جنت گل هاليپوٽو

ساجده چانڊيو

پورو نالو: حسنہ پروين چانڊيو

والد جو نالو: اعتبار علي چانڊيو

سالگره ڏڻ:

جنم هنڌ: ڳوٺ جوابپور چانڊيو ضلعو شڪارپور

تعليم: مڊل پاس

روزگار/ ڪرت: پڙهڻ ۽ سلائي ڪرڻ

وندر: سنا سنا ڪتاب پڙهڻ ۽ شعرو شاعري ڪرڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: شاهہ جو رسالو **پسنديده صنف:** غزل

پسنديده ليکڪ/ ليکڪا: امر جليل ۽ نور الهدیٰ شاهہ

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1997 کان

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: استاد بخاري، شيخ اياز ۽ سائين زخمي چانڊيو کان

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

پيون مون ڪافي تعداد ۾ لکيو آهي. تقريبن ۽ سيني صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي. هزارن جي تعداد ۾ لکيو آهي، لکان پئي ۽ ڪلندي رهندس انشاءَ الله تعاليٰ

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبہ نہ

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب:

ڪتاب جو نالو	صنف
(1) پيار ۽ پيڙاءَ	غزل، وائي ۽ چوسٽا
(2) جيئڻ ڪاڻ جيڏيون مون وڏا وس ڪيا	ڪهاڻيون

غزل

اسان کي ڇو در تان ذکاري ڇڏيو تئي،
پرين پيار پنهنجو وساري ڇڏيو تئي.

سوا تنهنجي سهڻا نہ منهنجي سري تي،
ڳڻتين ۾ مونکي تہ ڳاري ڇڏيو تئي.

سوين سور سرتي سهان تي سدائين،
رڳو راتو ڏينهان روئاري ڇڏيو تئي.

منا ماٺهو مونکي تہ مهڻا ڏين تا،
سڄو جان جگر پي ڇو ساڙي ڇڏيو تئي.

سڄڻ توکي "ساجده" هميشہ پئي ساري،
محبت ۾ منڙا تہ ماري ڇڏيو تئي.

ساجده چانڊيو

غزل

ڳنڍي نينهن ناتو نڀائڻ ته چاهيون،
سڄڻ لاءِ سر پڻ کپائڻ ته چاهيون.

رکي پرت پياري اوهان سان او پيارا،
ڪوڙي دام هستي مٽائڻ ته چاهيون.

سوين سور سرتي اچن پيا سدائين،
تنهنجي غم الم ۾ ته گهارڻ ته چاهيون.

ڪروڙين ڪري جي اسان سان هو ڪاوڙ،
مٺو محب پنهنجو مڃائڻ ته چاهيون.

"ساجده" جي ساعت اوهان جي ئي آڌر،
غمن ۾ به خوش خوش گذارڻ ته چاهيون.

ساجده چانڊيو

غزل

منهنجي دل کي رنجائي هليو وئين،
سيج ڪندن جي سجائي هليو وئين،

چاهه ۾ چريو مونکي بڻائي،
راهه ۾ مونکي رلائي هليو وئين.

دل جا زخم ناسور ويا بڻجي،
ويتر سور وڌائي هليو وئين.

ڪهڙي ڏوهه جي ملي سزا هيءَ،
برهه جي باهه ۾ جلائي هليو وئين.

نئين سج نوان سور "ساجده" کي،
سبب ڪهڙي سائين پلائي هليو وئين.

ساجده چانڊيو

غزل

گهڙي گهڙي جا گهاءَ سهان ڪيستائين،
توکان پري مان رهان ڪيستائين.

اوهان جي جدائيءَ ڇڏيو جيءُ جهوري،
يادن جو البم ڏسان ڪيستائين.

پنهنجن پراون ڏنا ڏک هزارين،
سدا تير دل تي کان وان ڪيستائين.

آهيان مٺيءَ جو بت پٿر مان ناهيان،
ستم سور سرتي سهان ڪيستائين.

روح منهنجي ۾ روح متل آهي،
ڪوڙي ڪل مان ڪلان ڪيستائين.

ڇري تي ساجده اوهان کي پڪاري،
جدائي جي جيل ۾ جلان ڪيستائين.

ساجده چانڊيو

غزل

مونکي تنهنجي سار اي ساجن،
سوا تنهنجي بيڪار اي ساجن.

منڊ ملڻ جي وڇڙي ويا هيون،
هينئڙو ڦارئون ڦار اي ساجن.

درد نه ڳر ۾ تنها آهيون،
ڏيان تہ ڪوئي ڏار اي ساجن.

چاهت تيندي ڇري تہ آهي،
هيانءُ نہ منهنجو ڏار اي ساجن.

”ساجده“ سگندي عمر گذاري،
چاندي تي ويا وار اي ساجن.

ساجده چانڊيو

غزل

داغ دل کـــي تـــو رســـايا هـــن پريـــن،
مــاڳ تــو تـــ پيــا وســايا هـــن پريـــن.

موتـــي مـــور نــــ آينـــدس کـــڏهن،
رســـا مـــا تنهنجـــا اجايـــا هـــن پريـــن.

برهـــ جـــي باهـــ ۾ تـــي اکيلـــي جـــلان،
پـــاند ڳوڙهـــن ســـان پســـايا هـــن پريـــن.

عکـــس تنهنجـــو دل ۾ رهنـــدو ســـدا،
ســـپنا تـــولاءِ مـــون ســـجايا هـــن پريـــن.

ٽينـــدو چاهـــ صفـــا آهـــي چريـــو پريـــن،
حـال کـهـڙا پنهنجـــا ڏس بنايـــا هـــن پريـــن.

گـــل خوشـــبو بـــــن آ اڏورو "ســـاجده"،
تنهنجي بيوفائيءَ تي گيت ڳاهيا هن پرين.

ساجده چانڊيو

غزل

اسانجو تہ تون ئي سچڻ آن سهارو،
پلي جان ڪري ڇڏ اسان ڪان ڪنارو.

پري ڪانہ تيندم پرين توڪان پيارا،
منهنجو ساھ توءِ سائين آهہ سارو.

ڇڏيو قرب تنهنجي آ قيدي بڻائي،
مٺا منهنجي من ۾ آ تنهنجو نظارو.

اسانکي تہ ماڻهو ڏين پيا تا مهڻا،
ڪٿي آهي دلبر تنهنجو دل وارو.

ساجده چانڊيو

غزل

بـي خـوف بهــارن کـي ڏس تـون،
ڪينجهر جي ڪنارن کي ڏس تـون.

ڪيـڏيون تيـون لـڳن سـندر سـاتي،
ڪونجن جي قطـارن کـي ڏس تـون.

آ ڌرتــيءَ ســائو ويـــس ڍڪيـــو،
قـدرت جــي نظـارن کــي ڏس تـون.

هــا تڙپــن تــا ۽ ســڏکن تــا،
پريــن جــي پچـارن کـــي ڏس تــون.

"ساجده" تي سڌي سک مان توکي،
پريـت جـي پڪــارن کــي ڏس تـون.

ساجده چانڊيو

غزل

پريـن هـي پيـار منهنجـو تـون بهـارن کـان پڇـي ڏسـجانءِ
سـچائي سـج، چنـڊ ۽ سـتارن کـان پڇـي ڏسـجانءِ

نشـانو تنهنجـي نظـرن جـو بنجـي ويـس پريـن پيـارا،
زخمـي دل هٿـن ۾ آ نظـارن کـان پڇـي ڏسـجانءِ.

سـچائي سـوپ مـاٺي تـي ڪتـابن ۾ پڙهيـو هـو مـون،
جذبـن جـي پيڙائـن ۽ مونجهـارن کـان پڇـي ڏسـجانءِ.

ڪيـا هـا ڪيـڏا مـون توسـان واعـدا وفـائن جـا،
وجـي ڪينجهـر جـي تـون ڪنـارن کـان پڇـي ڏسـجانءِ

نـه ايـنـدو توڪـي پروسـو مـون تـي جيئـري اي جـانيئڙا،
مئي کان پوءِ ڪنهن جي تون سهارن کان پڇي ڏسجانءِ.

سالن کان پوءِ "ساجده" ڏي اچيـن هـڪ پيـرو جـي ساجن،
سـڪ ڏاڍي آ سـيني ۾ قـولارن کـان پڇـي ڏسـجانءِ

ساجده چانديو

غزل

ستم تنهنجا سهڻا سائين سهڻ ڪان ئي چڙهي ويا هن،
زبان منهنجي تہ لرزي ٿي چوڻ ڪان ئي چڙهي ويا هن.

منهنجي تون حال جا مالڪ منا تون حال ڄاڻين ٿو.
زخم تنهنجا نقش دل تي ڊهڻ ڪان ئي چڙهي ويا هن.

ڪڪر جيئن چنڊ کي [illegible] لو ڪٿون لڪايان [illegible]
آهيان قاصر ٻڌائڻ کان لکڻ ڪان ئي چڙهي ويا هن

منهنجي دل جي دري کولي، ڏسين جي يار تون هيڪر،
ستم تنهنجا ۽ سپنا سڀ ڏسڻ ڪان ئي چڙهي ويا هن.

منهنجي رت ۾ رڳن ۾ "ساجده" رهين ٿي عڪس وانگي تون،
ڏنل مونکي زخم تنهنجا چٽڻ ڪان ئي چڙهي ويا هن.

ساجده چانڊيو

ايس نسيم ميمڻ

پورو نالو: نسيم ميمڻ

والد جو نالو: محمد حسن

ور: سڪندر علي جروار

جنم ڏڻ: خميس

جنم هنڌ: مورو

تعليم: بي ايڊ ۽ ايم اي

روزگار/ ڪرت: ٽيچر

وندر: لکڻ پڙهڻ، ريڊيو جا معلوماتي پروگرام ٻڌڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: شاهه جو رسالو پسنديده صنف: ڪهاڻي پسنديده

ليکڪ/ ليکڪا: امر جليل/نورالهديٰ شاهه

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1992 کان

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: امر جليل کان

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (120) مضمون (60) ڪالم (20) ڊائري (50)

شاعري: غزل (800) گيت (200) وايون (300) نظم (1000) چوسٽا (50)

پيون ٽيڙو -100 - هائيڪا -50- وغيره

شايع ٿيل ڪتاب: ڪو به نه

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب:

صنف	ڪتاب جو نالو
نثر: ڪهاڻيون	(1) آسمان ڏانهن
شاعري: غزل ۽ نظم	(2) تون ۽ مان

غزل

هي راز ڪير ڄاڻي، ڪنهن جو قصور هو
تنهن ويو سو سهارو، جنهن تي غرور هو

هو ڳنڍ هو تہ، ڪاشئي نہ وٽندي هئي ٻي،
عجيب ڳالهہ هئي، يا قربت جو سرور هو

دل هن جي محبت سان، شادات هئي ڏاڍي
هن ڪان وڇڙي ويو تہ، ڏک ڪان چور چور هو

اڪيون، زبان رهي خاموش ۽ هيءَ دل پي
جدائي ۾ من هيءُ ڪيترو نہ مجبور هو

وڇڙي هو مون ڪان جڏهن ذارين جو ٿيو،
آءُ هاڻ بہ آهيان اڪيلي، ڪهڙو قصور هو

"سنڌو!" ان جي آ خوشي تہ هو ذارين جو ٿيو،
سچ آهي اهو بہ تہ، ڪڏهن اسان جو غرور هو

/ايس نسيم ميمڻ

غزل

سونهن تنهنجيءَ جي ڪا ڪٿا ناهي
مان جي چوان ٿي ته ڪا خطاناهي

چنڊ چوڏهينءَ جو آ ڪٽريل چهرو
جيڪو چيو مون اهو ڪو روا ناهي

پيار پنهنجو پراڻو آهي پرين
هن پيار جي ته ڪاب انتها ناهي

مان سڏيان بي وفا ب ڪيئن توکي
ڪيئن چوان ته تو ڪئي وفا ناهي

تنهنجي ديدار لاءِ آءُ ٿي پئي روز اچان
مون ”سنڌو“ ڪا اربع ڪئي خطا ناهي

ايس نسيم ميمڻ

غزل

کنهن جي ياد ۾ دل کي جلائي ڏسي ڇڏيوسين
هن اجنبيءَ کي پنهنجو بنائي ڏسي ڇڏيوسين.

لڳايا دنيا اسان تي نہ ڄاڻ ڪيترا هِنِ زخم
گهاءُ گهرو دل اندر هڪ لڳائي ڏسي ڇڏيوسين

ڪيئي زمانہ گذريا اسان کي عبادت ڪندي
سيئي بهانن کي سيني ۾ سمائي ڏسي ڇڏيو سين

اجا پڌاءِ تنهنجو ڪيترو ڪيان مان انتظار
انتظار ۾ پاڻ کي اسان مٽائي ڏسي ڇڏيوسين

ڪڏهن بہ سوچيوسين نہ پوري ٿي دل جي آرزو
جيون جو رنگ سمورو وڃائي ڏسي ڇڏيوسين

ايس نسيم ميمڻ

غزل

ڏسي اداس روح کي هي اڏامي متان وڃي
حسين زندگي جي جوت اجهامي متان وڃي

ناهي ڪوئي پرو سو هن پنهنجي پرواز تي
آ پنهنجن کان پرائو ساز وڃائي متان وڃي

تون تہ نظر نٿو اچين نہ ٻڌين آواز منهنجو
آواز جي هيءَ تار آ، ڪو تند تاري متان وڃي

هي حسن، محبت، جوانيءَ جو سنگم آ "سنڌو"
آ هيڪر جيئڙا ڪو حسن ٻهاري متان وڃي

حسين زندگي منهنجي آ تنهنجي امانت منا
ڏجان ٿي امانت اها ڪو چورائي متان وڃي

ايس نسيم ميمڻ

غزل

مــون کــي ان ڳالهــہ جــي ســڌ آه منــا
ســونهن تــي ڪيــڏو نـــہ توڪــي نـــاز آ

تنهنجــو ڳالهــائڻ آ مـصريءَ جــون تــڙون
ڄڻ ڇــڙي ويــو، ســارنگيءَ جــو ســاز آ

تـــون منـــو اهـــڙو لڳيـــن تـــو دلربـــا!
جيئـــن ڪوئـــل جـــو منـــو آواز آ

توڪـــي ڏســـندي آ ٺهـــي وينـــدو غـــزل
پيـــار پنهنجـــي جـــو وڏيـــو پـــرواز آ

پيـــار آهــي زندگــيءَ کـــان پـــي ڏکهـــو
هــي تـــہ ”ســـنڌو“ عشـــق جـــو آغـــاز آ

ايس نسيم ميمڻ

غزل

هر غم مليو جوتو کان، چمندي رکيم اکين تـي،
مون کي ڇڏي وڃين ٿو، پر ياد تنهنجي رهندي.

هيءَ ياد تنهنجي دل ۾، سانديي رکي مون آهي،
دلبر آ سا حقيقت، دل تان کـڏهن نـہ لهندي.

توکي پرين ڇيو هئم، تون لوڪ جي نـہ ٻڌجان،
تون بي سبب نـہ ڇنجان، آيس پٺي توکي چوندي.

دنيا ڇڏيو ڏکاري، منهنجي بـہ ڇا دنيا سان
بي درد هن دنيا سان، تڏهن تـہ ناهيان نهندي

مٿبـو اوس هـي "سـنڌو" دسـتور ديـس وارو
کاري ٿي کابہ عورت، بيوس پو کانہ مرندي

/ايس نسيم ميمڻ

غزل

ڇا ڏسيان توکي منا، منهنجي تو ۾ جان آ،
تون ئي آهين حال محرم، منهنجو ئي ايمان آ.

آجيان لاءِ منهنجون، آسون ۽ امنگون پيش هن،
جو اچڻ جو توکيو، مون تي وڏو احسان آ.

اڄ ڪري درشن، منهنجن ديدن ملهائي عيد آ،
تون جو آئين ٿيو ڪَنو، خوشين جو سڀ سامان آ

تنهنجي دوري دلربا، دل کي کيو دلگير هو،
تنهنجي آئي پورو تي ويو، دل جو هر ارمان آ.

تون اچين منهنجي اڱڻ تي، پچن پاڙي واريون سڀ،
ڪير هيءُ "سنڌو"، اوهان وٽ ٿيو اچي مهمان آ

ايس نسيم ميمڻ

غزل

عمر ڀر ڏکن جي، گلن سان سجايم پاڻ کي،
ائين تنهنجي ياد سان ديوانو بنايم پاڻ کي.

پوءِ ڪنهن تصور خيال، جذبن کي جاڳايو جو،
تنهنجي ياد سان گڏ، سيني لاتم پاڻ کي.

پنهنجي ڏکندڙ، تنهائين کان گهبرائي مان،
رات ساري رنس ۽ درياءَ ۾ اڇلايم پاڻ کي.

ڪوئي نہ "سنڌو" سمجهي سگهيو هن درد کي،
پوءِ باهہ ۾، ڇو ائين ساڙايم پاڻ کي.

ايس نسيم ميمڻ/مورو

غزل

گهٽي وات ڪانپوءِ، جو هو مليو خواب ۾،
ڪجهه وڏيڪ ڏک لکي ويو، منهنجي حساب ۾.

گلن جي خوشبو آئي ته ياد آيو،
اهو گل، جيڪو رکيو هو مون ڪتاب ۾.

پهريائين محبت، ڪي نڪرايو هن هئو،
هاڻي گهري تو پيار، ڀلا ڪهڙي حساب ۾؟

لکي ڪا خطا هوندي مون خط ۾،
ڪاغذ اڇو اڇي ويو، هن جو جواب ۾.

ڪو وقت هئو، سندس حسن هو پردي ۾،
هاڻي ڪجهه به ناهي هن جي نقاب ۾.

ايس نسيم ميمڻ/مورو

غزل

ڪير آ خواب ۾ اچڻ تو چاهي؟
منهنجون اکيون آليون ڪرڻ تو چاهي.

مان ڪيو آ، ان پرينءَ تي اعتبار،
جو محفل منهنجيءَ ۾ ويهڻ تو چاهي.

مونکي حاصل ڪري پوءِ جاني،
هو مون کي، وٺي وڃڻ تو چاهي.

هو پاڳل، سمجهي، مونکي چنڊ تو،
ستارن سان گڏ رهڻ تو چاهي.

موسمون مٺيون تيون رهن،
هو منهنجي اکين ۾، تڪڻ تو چاهي.

ايس نسيم ميمڻ/مورو

زاهده گل سومرو

پورو نالو: زاهده پروين سومرو

والد جو نالو: غلام محمد سومرو

سالگره ڏڻ: 2 مئي

جنم هنڌ: ڳوٺ غلام محمد سومرو

تعليم: مڊل پاس

روزگار/ ڪرت: گهرو ڪم ڪار

وندر: شاعري ڪرڻ ،سٺا ڪتاب پڙهڻ، پرت پرڻ ۽ سلائي ڪرڻ.

اوهان جو پسنديده ڪتاب: قرآن شريف **پسنديده صنف:** غزل **پسنديده ليکڪ/ ليکڪ:** زاهد شيخ

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1994 ريڊيو تان

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: ريڊيو جا ادبي پروگرام ٻڌي ۽ ادبي ڪتاب پڙهي

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: **ڪهاڻيون** (5) **مضمون** (7) **ڪالم** (0) **ڊائري** (10)

شاعري: **غزل** (200) **وايون** (50) **نظم** (10) **چوسٽا** (14)

پيون: ريڊيو تي مختلف موضوع تي ننڍيون تحريرون ڪوڙ لکيم

شايع ٿيل ڪتاب: : ڪوبه نه

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبه نه

غزل

ڏک جدائيءَ جو سهي ويندا سين
اوهان بن يادن سان نهي ويندا سين

هيءَ دنيا به! مسافر خانو، اسان به
مسافرن جيان ٿي رهي ويندا سين.

ڪلي ڳالهايو يا منهن ڦيرايو پر
سچ هر ڪنهن کي چئي ويندا سين

اسان جي زندگي آ ترندڙ ڪشتيءَ ۾
پهچي ڪناري تي لهي ويندا سين

هڪ ڏينهن اسان به اي زاهده
واريءَ گهر جيان ڍهي ويندا سين

زاهده گل سومرو

غزل

غيرن تي معيار کريان کھڙي
اسان تي ستم پنھنجن کيو آ

چنبي ڌار کيائون اسان کي
پيار ناتو ختم پنھنجن کيو آ

ھٿن سان زھر جدائي پياريائون
اسان تي ڪرم پنھنجن کيو آ

دنيا گھاءُ ڏنا اثر ڪين ٿيو
دل تي زخم پنھنجن کيو آ

ھاڻي پنھنجا بہ ڌاريا لڳن ٿا پيا
تو منکي ڌار صنم پنھنجن کيو آ

ڪنھن کي لڙڪن جو احساس نہ آ
ھي ھيڏو ظلم پنھنجن کيو آ

زاھده گل سومرو

غزل

وساري سگهون تہ وساري ڇڏجو
جيون خوشين سان گهاري ڇڏجو

رکجو نہ دل ۾ پنهنجي درد کو
پاڻ کي ڳڻتين ۾ نہ ڳاري ڇڏجو

پيار يادپون، پونئر گلن تي مڙن
انهن کي سکي پوءِ اڏاري ڇڏجو

ستائن يادون اوهان کي تڙپائن
تہ کين دل مان ڏکاري ڇڏجو

مرکون وڻون مرکون ورهايون
مرک سان من کي اجاري ڇڏجو

کري نفرتون ختم محبت سان
هن جڳ کي سنواري ڇڏجو

وساري نہ سگهئون تہ زاهده!
محبت جي بدل بيڙي تاري ڇڏجو

زاهده گل سومرو

غزل

هٿ ۾ مون کي هڪ گلاب ڏئي ويو
سوال جو لڙڪ ۾ جواب ڏئي ويو.

الائي ڪهڙي راهه جو هو مسافر
ويندي جدائيءَ عذاب ڏئي ويو.

سپنو بنجي آيو منهنجي جيون ۾
هميشه لاءِ اڻپورو جواب ڏئي ويو

ڇڏيا مون هاٿي در دل جا بندي
نيڻن ۾ مون کي حجاب ڏئي ويو

ساهه سان "زاهده" سانڍي رکيو آ
يادن پريو جيڪو ڪتاب ڏئي ويو.

زاهده گل سومرو

غزل

مون کي ياد ڪيو تہ هوندئي
سڏڪا ڀري سڏيو تہ هوندئي

منهنجي آخري خط کي ساجن
ور ورجائي پڙهيو تہ هوندئي

جڏهن بہ هوندي اڪيلو تون
مون تي غزل لکيو تہ هوندئي

شام جي لڙندڙ پاڇن کان
ڏس منهنجو مليو تہ هوندئي

تنهنجي اداس ۽ ويران دل ۾
اميد جو ديپ جليو تہ هوندئي

لکيل زاهده جو هر گيت
ڊائريءَ ۾ سانڍي رکيو تہ هوندئي

زاهده گل سومرو

غزل

ڪري ڇڏ دل پنهنجي پڪي
ملڻ پنهنجي آ مشڪل سڪي

وڇوڙو پنهنجي نصيبن ۾ هو
لکڻ واري تقدير اهڙي لکي

جدائي اندر ۾ وجهي وڍ تي
جيئن ڪاڪاتي وڍي تڪي

گذريل وقت ياد ڇوڪجي
يادون دل ۾ نه ڇڏ تون رکي

اجايا هي آسرا ڇوتي ڪرين
گل جي پار ڪان نه ايندو پڪي

زاهده گل سومرو

غزل

راهون نه نهار جان نه ايندا سين
اسان کي نه سارجان نه ايندا سين

سڀ چنيون چاهت پريون ڦاڙي ڇڏ
هاڻي خط نه لکجان نه ايندا سين

منهنجا فوٽو ٻه ڇڏ ساڙي هاڻي
تصويرون نه ڏسجان نه ايندا سين

هميشه لاءِ مون کي وساري ڇڏ
هاڻي لڙڪ نه هارجان نه ايندا سين

خبر نه آ ڪهڙي منزل اسان جي
تون پڇائون نه ڪجان نه ايندا سين

وڃون پيا آسرا اميدون پلي سڀ
ملڻ جي آس نه رکجان نه ايندا سين

سڀ راهون بند هن "زاهده" جون
هاڻ نياپا نه موڪلجان نه ايندا سين

زاهده گل سومرو

غزل

ڪوڙ ڪٺي دل ۾ حسرتون آيس
اڇڻ سان ٻڌم وساري ڇڏيائون

پيرن هيٺان زمين نڪري وئي
ڏارين جيان ڏڪاري ڇڏيائون

مون نہ ڄاتو ائين ٿيندو منهنجي
چاهت هوا ۾ اڏاري ڇڏيائون

ڪري قول هاڻي وساري ويٺا
جيون جدا هيءُ گهاري ڇڏيائون

ويون خوشيون ختم ٿي اسان لئہ
جيئري ”زاهده“ کي ماري ڇڏيائون

زاهده گل سومرو

غزل

ڪوڙ دنيا ۾ مون آهن ماڻهو ڏٺا
پر تو جهڙا تہ پرين نہ آهن مٺا

ڇا ٻڌايان حالِ دل توکي مٺا
چاهت ۾ گهاءَ مون ڪيڏا سٺا

ڪري ياد توکي نيڻ ائين وسن
جيئن هن ساونڻ ۾ مينهن وٺا

کهڙي ڪل گهٽا ڏينهن آ هيءَ حياتي
اڄ تہ زندگيءَ جا ڏينهن گهاريون ڪٺا

نفرتون مٽايون ۽ چاهت وڌايون
محبتي ماڻهو ئي سڏباهن سٺا

رهڻ آ پوءِ اجايو دنيا ۾ "زاهده" جو
جي هن ڪان هِن تو جهڙا ماڻهو رٺا

زاهده گل سومرو

غزل

گلابن ٹڙڻ جي مند آئي آ
گذجي کلڻ جي مند آئي آ

سنهڙي بوند وسي، ڪوئل ڪوڪي
پنهنجي ملڻ جي مند آئي آ

اداس نہ تي هاڻي هينئڙا
پيار ڪرڻ جي مند آئي آ

رسوا ڪري ڇڏ ڳوڙهن کي
هاڻي مرڪڻ جي مند آئي آ

اڇي هو ملندا، حجاب لهندا
هٿ هٿ ۾ جهلڻ جي مند آئي آ

قرب واريون ڪريون ڪچهريون
زاهده ڪجھ چوڻ جي مند آئي آ

زاهده گل سومرو

مهڪ جوڳي

پورو نالو: عزيزه جوڳي

والد جو نالو: مبارڪ علي جوڳي

سالگره ڏڻ: 5 اپريل

جنم هنڌ: ننڍي ٺري

تعليم: مئٽرڪ

روزگار/ ڪرت: ڪوبہ نہ

وندر: شعرو شاعري ڪرڻ، سٺا رسالا پڙهڻ، غريبن جي مدد ڪرڻ، ٽي وي ڏسڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: قرآن پاڪ پسنديده صنف: غزل

پسنديده ليکڪ: امر جليل

لکڻ جي شروعات ڪڏهن ڪان ڪئي: 1997ع ڪان

ڪنهن ڪان متاثر ٿي لکيو: شاهه عبداللطيف ڀٽائي رح

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (10) ڪالم (15)

شاعري: غزل (150) گيت (40) وايون (50) چوسٽا (150)

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبہ نہ

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبہ نہ

غزل

موٽــي آئــي وري بيهــر موســم بهـــار،
تـــون نـــہ اجــان تــائين ورئيـــن يـــار.

هرڪوئـي خوشـيون هـت ملهـائي پيــو،
پـر مونکي پـاڳل ڪيـو تنهنجـي انتظـار.

ڪـــي ئـــي منـــدون آيـــون ۽ موٽيـــون،
پرڪانــ لـذي منهنجــي ڪـا تــو ســار.

چـوڌاري ٽڙنـدا گــلاب جــا گلــڙا ڏســي،
نئيـــن ســر يـــادون ايـــري آيـــون هـــزار.

بيوفـائي ڪـرڻ "مهـڪ" دسـتور آ دنيـا جـو،
تـون چوتـي ڪنهـن کـي ايـڏي ڏيـن ميـار.

مهڪ جوڳي

غزل

منهنجي ڏکڙن کي هميشہ لئہ پنهنجي سايي ۾ لڪائين ها .
ڪاش تون بادل بڻجي مونتي ڇانوَ تي رهين ها .

مونسان اهي گذاريل سڀ گهڙيون سڀ خوشيون هرپل،
منهنجي ساهن جي نالي تي لکي ڇڏين ها .

دنيا جا غم ۽ صدما سنا مون گهڻا آهن مگر،
مونکي غمن ۾ ڏسي ڇڏي نہ تون ڏين ها .

هن پوري دنيا کي ڇڏي ڏنو تولاءِ مون پر،
پيار پرين جذبن جو تون ڪجهہ تہ احساس ڪرين ها .

هن گلاب جي گلن وانگر "مهڪ" منهنجي ويران،
زندگيءَ ۾ سرهاڻ تي خوشبو وڪرين ها .

مهڪ جوڳي

غزل

ڪيڏو حسين آهي سفر هي محبتن جو،
تون ڇوٽو ڪرين خون پين جي حسرتن جو.

پاڻ ٻئي گڏ آهيون زماني ڪي ڇا ڪبو،
اهو ته هميشه کان ئي آ ويري چاهتن جو.

اسان ٻه هن تي ساٿي رکيو آ پروسو،
ڪڏهن ته خاتمو ٿيندو دنيا مان نفرتن جو.

نندون نه ئي سهي اکين کي اوجاڳا سهي،
ڪوته صلو مليو اسانکي اسانجي عنايتن جو.

شال او "مهڪ" ائين ئي هلندو رهي پنهنجو،
هر ڪنهن ساڻ سلسلو پنهنجي قربتن جو.

مهڪ جوڳي

غزل

سهڻل سائين رسڻ تنهنجي مونکي ماري ڇڏيو،
بي سبب خفا رهڻ تنهنجي مونکي ماري ڇڏيو.

ڪونه سوچيو مون تون ائين ڇڏي ويندين،
انهيءَ ڳالهه سڄڻ تنهنجي مونکي ماري ڇڏيو.

ڪيڏو ناز ڪندي هيس مان توتي بيوفا،
اڄ بي رخيءَ مان ملڻ تنهنجي مونکي ماري ڇڏيو.

ڪهڙو ۽ ڪيئن ڀلا هاڻي جڳ ۾ "مهڪ" جيئندي،
اوچتو بدلجي وڃڻ تنهنجي مونکي ماري ڇڏيو.

مهڪ جوڳي

غزل

مون لاءِ لڙڪ وهائي ڇا تون ڪندي منا،
مونکي ائين پرچائي ڇا تون ڪندي منا.

اسان ته آهيون ئي ازل کان بد نصيب رهيا،
گهڙيءَ پل لاءِ ڪلائي ڇا تون ڪندي منا.

جيڪي لڳا هيا الزام لڳا تنهنجي ڪري،
هاڻ لوڪ کي سمجهائي ڇا تون ڪندي منا.

صدين جو سات وئين ٽوڙي تون پل ۾،
پنهنجي دل تان ڀلائي ڇا تون ڪندي منا.

ڏئي "مهڪ" جي اکڙين کي هميشه لاءِ اوجاڳا
پنهنجن پراون کي رلائي ڇا تون ڪندي منا.

مهڪ جوڳي

غزل

سـب اجـايون هـن ڳـالهيون دلـدار،
پنهنجـي زندگـيءَ ۾ نـاهي كـائي بهـار.

اسان تہ سب كجهہ پنهنجو توكي ارپيو،
تـون نئيـن سـر نـوان كنـدو رهيـن ٿـو وار.

ساهہ سـوليءَ تـي لٽكنـدو رهيـو هرپـل،
پوءِ بہ نہ كڏهن كئي سين توسان شكوہ يار.

نہ جيئڻ جي حسرت نہ كي ملڻ جي اميد،
ڇـو جيئـري كـري ڇـڏيو تـو مونكـي ڏار.

زندگـيءَ ۾ توكـي اگـر يـاد اچـان پريـن،
لكـي خطـڙو لهجـانءَ ضـرور اسـانجي سـار.

بسنت رت ۾ بہ "مهك" اكيلائـي رهياسين،
كجهہ نہ ڏنو اسانكي انتظار كانسواءِ بيار.

مهك جوڳي

غزل

هاڻي نہ هرگز ڪنهن جي پويان رلبو،
ڏئي ٺهڪ وڏا وڏا ڏاڍو ڪلبو.

ڪيڏو بہ دل کي زخم گهرو ڇونہ رسي،
ڪنهن ٻئي ساڻ ڪين سور سلبو.

هن ڪان ڪافي آ سزا ملي مونکي،
بار بار ائين هن ڏي نہ خط لکبو.

پنهنجن پراون جي زيادتن کي وساري،
هر ڪنهن سان خوش خوش ٿي ملبو.

ڪڏهن نہ "مهڪ" هن سان ڪا شڪايت ڪبي،
هن جو هر ستم شوق سان ڪٽي سهبو.

مهڪ جوڳي

غزل

ايـــنئو ڏور چـــــو ڪنـــــارو آ،
رنـــل مونکـــان هـــر ســـهارو آ.

درد ڏنـــا جنهـــن هـــر گهـــڙيءَ آهـــن،
مونکـــي مـــاڻهو ســـو پـــوءِ بـــ پيـــارو آ.

جـــنهن نـــ اڃـــي "هـــو" خوابـــن ۾،
لڳنـــدو بـــي رنـــگ هـــر نظـــارو آ.

ڇـــڏينديءَ وســـاري پـــل ۾ توڪـــي،
بـــي وفـــا زمـــانو هـــي ســـارو آ.

دغـــا جـــي بدلـــي جـــو وفـــا تـــو ڪـــري،
شـــخص هـــو ســـين ڪـــان نيـــارو آ.

ڪنهن ڪي پيـئي هـت تـون"مهـڪ" ڳوليـن،
دل جـــو اڪثـــر هـــر ڪـــو ڪـــارو آ.

مهڪ جوڻيجي

غزل

تنهنجو چهرو نيڻن ۾ سمائي هليا ويندا سين،
گهڙي پل لاءِ پاڻ کي بهلائي هليا ويندا سين.

درد، پيڙا پنهنجي سيني اندر لڪائڻ لاءِ،
محفل تنهنجي کي پيارا ڪلائي هليا ويندا سين.

اوهان کان غم مليا، ڪو غم ناهي اسين مگر،
تولاءِ هر هنڌ گلڙا وڇائي هليا ويندا سين.

ڪيڏا اسان تي ڪيا پنهنجن پراون ستم پوءِ بہ،
هر ڪنهن جوڏک ۽ سور پلائي هليا ويندا سين.

ضروري تہ ناهي"مهڪ"محبت بدلي محبت ئي ملي،
پنهنجي دل کي اهوئي سمجهائي هليا ويندا سين.

مهڪ جوڻيجو

غزل

گهليون ڏکڙ جون هي هوائون جاني،
ياد اوهان جون پيون جفائون جاني.

موسم وانگي تو هتي هرڪو بدلجي،
ڪنهن ۾ ڪونہ آهن اهي وفائون جاني.

ساڳيون واپس آيون موٽي مگر سهڻا،
پهتيو نہ تو وٽ دل جون صدائون جاني.

هر ايندڙ ويندڙ مسافر ڪان اوهان جون،
تڪي دل ڪري روز پڇائون جاني.

جدائيءَ ۾ رات ڏينهن لڙڪ وهن ڳلن تان،
ڇو ڪيون اوهان اهڙيون دغائون جاني.

سور ۾ صدما ڏئي وئين "مهڪ" کي ڪيڏا،
پوءِ بہ تولئہ هن ڇپن تي هردم دعائون جاني.

مهڪ جوڳي

زرينہ امداد سومرو

پورو نالو: زرينہ سومرو (گوري)

والد جو نالو: امداد حسين سومرو

سالگره ڏڻ: 4 فيبروري

جنم هنڌ: شهدادڪوٽ

تعليم: پرائيوٽ مڊل

روزگار/ ڪرت: اسان گهر ۾ رهندڙن جو روزگار صرف سئي سڳوئي آهي.

وندر: قلم ۽ سئي جڏهن گڏ گڏ هجن تہ ٻيءَ ڪهڙي وندر ڳوليون سواءِ ڪتاب جي

اوهان جو پسنديده ڪتاب: درياءَ جي مستي **پسنديده صنف:** غزل ۽ نثري نظم

پسنديده ليکڪ: مسڪين ملاح

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1999ع کان

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: زاهده ناز چنہ ۽ هالار ۾ شايع هر تحرير ۽ عاشق شمس سومرو جنهن مونکي لکڻ سيکاريو.

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: **ڪهاڻيون** (15) **مضمون** ڪجھ **ڪالم** (2) **ڊائري** ڪجھ

شاعري: **غزل** (111) **گيت** (4) **وايون** (25) **نظم** (7) **آزاد نظم:** (8) **چوسٽا** (85)

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبہ نہ

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: شاعريءَ جو هڪ ڪتاب

غزل

منهنجي بيوسيءَ تي قسمت
اڄ آخر ڇو کلندي روئي پئي

روئڻ جو جذهن سبب پڇيو مانس
خاموشي ۾ ٿهڪ وکيريندي روئي پئي

بين کي سمجهائڻ واري هستي
پاڻ نه سمجهندي روئي پئي

عجيب آ قسمت جو کلھ بين تي کلندي هئي
اڄ پنهنجي حالت تي کلندي روئي پئي

هرجذ بي کان عاري تي هوءَ
رشتو پيار جو جوڙيندي روئي پئي

هڪ خوشي لاءِ سيئي سپنا پنهنجا
پنهنجي هٿن سان ٽوڙيندي روئي پئي

زرينه امداد سومرو

غزل

نيري ساگر جو ڪنارو هجي
توکي منهنجو مونکي تنهنجو سهارو هجي

شام جي ويلي ۾ پوءِ منظر
لهندڙ سج جو پيارو هجي

تنهنجو هجي سات رڳو پوءِ
ڀلي ڪاوڙيل لوڪ هي سارو هجي

تون رهين گڏ جنهن ۾ ڀلي پوءِ
اهو گهر ڪچي مٽيءَ وارو هجي

ٺهي ويندا آهن گهر به سمنڊ ڪناري
جڏهن ڪوئي دل وارو هجي

ويندا سين گڏ سمنڊ تي ڪيڏو به
ڀلي ڇو نه سيءُ ۽ پارو هجي

هٿن ۾ هٿ هجي هڪٻئي جو ۽
سامهون دلڪش ڪو نظارو هجي

زرينه ته تنها به جئي ويندي
بس تنهنجو رڳو آٿت ڀريو سهارو هجي

زرينه امداد سومرو

غزل

خود ڪشي ڪائنرن جو ڪم اٿئي پرين
منهنجي ياد ۾ پاڻ کي بي موت ماري نہ ڇڏجاءِ

منهنجي خاطر او سڄڻ سائين
زندگي تنها گذاري نہ ڇڏجاءِ

ٽوٽي وڃ ۾ ڪو رشتو نہ رهي
پوءِ بہ اوپري نظر سان نهاري نہ ڇڏجاءِ

اي سڄڻ هاڻي پنهنجي نظرن سان
وري ڪنهن کي آزاري نہ ڇڏجاءِ

عجيب نشو آ تنهنجي نيڻن ۾
هاڻي ڪنهن ٻئي کي پياري نہ ڇڏجاءِ

هاڻي موڪلاڻي ناهي، اٿين چوندي
تون پنهنجا لڙڪ هاري نہ ڇڏجاءِ

ايندا آهن لاها چاڙها جيون ۾
تون پوءِ زرينہ کي پڪاري نہ ڇڏجاءِ

زرينہ امداد سومرو

غزل

جـواب اکيـن ۾ سجائي وينـي کـا نـاري
زماني کان اڻچاڻ پاڻ لٽائي وينـي کـا ناري

خـواب ڏسـندي هئـي اجايـا اوچـا اوچـا
اڄ پستين ۾ منهن لکائي ويني کا ناري

انسـاني حقـن جـي علمبـردارن هٿـان پـي
پنهنجـا حقـوق کسـائي وينـي کـا نـاري

خـواب نـه ٿيـا جـڏهن سـندس پـورا
ارمان سولي تـي لٽکائي وينـي کـا نـاري

پوڙهـي سـان پرڻجـڻ کـان انکـاري کـري
پـاڻ ئـي مـارائي وينـي کـا نـاري

رات جـــــي انديهـــــــري ۾
روئـي منهـن لکـائي وينـي کـا نـاري

نفرتـــن جـــي وچ ۾ رهـــي ”زرينـــــ“
پنهنجـي مـذاق اڏارائـي وينـي کـا نـاري

زرينه امداد سومرو

غزل

تنهنجي ميندي نچائيندي ڏاڍو مزو آيو
سپنن جي سيج سجائيندي ڏاڍو مزو آيو

تنهنجي پيار ۾ اومنهنجا پرين!!
پاڻ کي پلائيندي ڏاڍو مزو آيو

پرواني کي جلندي ڏٺو هيم
پر اڄ پاڻ کي جلائيندي ڏاڍو مزو آيو

ماڻهن جي سامهون زرينه
توکي چيڙائيندي ڏاڍو مزو آيو

زرينه امداد سومرو

غزل

توهان پاڻ ئي هو ڏکاريو هن راهن تان
هاڻ ملي آ منزل پوءِ ڇوٿا گهرايو هن راهن تان

مون ڪيڏا ڪيا ايلاز توهان کي هٿا
ڪيڏو هو مون پڪاريو هن راهن تان

منهنجي منٿن کي منهنجي مجبوري سمجهي توهان
ڪيئن بيدرديءَ سان هو ڏکاريو هن راهن تان

پنهنجي جيون جو همسفر بڻائي هن کي توهان
منهنجي خوابن کي ڇڪناچور ڪرايو هن راهن تان

هاڻي واپس ناهي اچڻي زرينه ڪڏهين
هر هر توهان هاڻي نه نهاريو هن راهن تان

زرينه امداد سومرو

غزل

روئڻ ڪلڻ هوندو آ مقدر ۾
اهو سمجهائيندي روئي پئين!

مونکي منع ڪيئي روئڻ کان پر
پاڻ اهو سڀ پلائيندي روئي پئين

زمانو ڪلائيندو هئين بين تي پر هو
اڄ پاڻ تي زمانو ڪلائيندي روئي پئي

غم ۽ خوشي جي ڪشمڪش ۾ تون
پنهنجا لڙڪ لڪائيندي روئي پئين

ڪڏهن ڪڏهن ملندو آ پيار
اهو بڌائيندي پي روئي پئين

زرينا قسمت پرديس ٻـ نيندي آ
اڪيلي ۾ پاڻ سان ڳالهائيندي روئي پئين

زرينه امداد سومرو

غزل

مونکي روئاري ٿي تنهنجي ياد
هر پل تڙپائي ٿي تنهنجي ياد

مان نہ ٿي رهڻ چاهيان تنهنجي يادن ۾
پر مونکي هر هر پڪاري ٿي تنهنجي ياد

الاءِ تہ ڪڏهن ايندي توکي منهنجي ياد
مونکي تہ ڏاڍو رلائي ٿي تنهنجي ياد

هاڻي تہ تنهائي بہ ڏيندي آهي مزو
جو ان ۾ تنهنجو چهرو ڏيکاري ٿي تنهنجي ياد

تنهنجو پرڪشش چهرو تہ سپنن ۾ بہ
ڏيکاري مونکي جيئاري ٿي تنهنجي ياد

ڪيڏو چاهيان ٿي توکان پري رهان
پر زرينہ ان تصور ۾ بہ ماري ٿي تنهنجي ياد

زرينہ امداد سومرو

غزل

تنهنجو روز ڏسڻ ماري ڇڏيندو
ڪاوڙ جي منهن ڦيرڻ ماري ڇڏيندو

هن حالت ۾ ب او منهنجا سائين!!
تنهنجو ائين ن اچڻ ماري ڇڏيندو

بيمازيءَ ۾ توکان هڪڙي مرڪ گهران ٿي
تنهنجو مرڪي ن ملڻ ماري ڇڏيندو

ن ڌڪاريندو ڪر ائين زرين کي
تنهنجو روز ڌڪارڻ ماري ڇڏيندو

زرينه امداد سومرو

غزل

هـي آخـر كهـڙا آهـن مـاڻهو
هر پيري ڪن ٿا ڳالهيون جدا جدا

جڏهن نـ ٿـي اچـن ڪـرڻ وفـا
پـوءِ چوٿـا ڪـن ڪـوڙا وعـدا

ڦهريـن چونـدا تنهنجـا آهيـون
پـوءِ هزاريـن بهانـا ڪنـدا

ڪـم اچـڻ جـو ڪـري واعـدو
پـوءِ چونـدا نـاهيون اچ وانـدا

ميجـن ڪٺـي هـاٺي هـو بـ تـ
نـاهن پنهنجـي زبـان سـان سـچا

منزل تـي پڄـائڻ جـو ڪـري عهـد
آهـن اڌ مـنزل تـي سـاٿ ڇـڏيندا

زرينه امداد سومرو

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

پورو نالو: پاڪيزه ميتلو

سالگره ڏڻ: 01 جنوري

جنم هنڌ: ڳوٺ علي سائين آباد احمد پور- ضلعو خيرپور

تعليم: ايم. بي. بي.ايس فرسٽ ڪلاس

روزگار/ ڪرت: هائوس سرجن

وندر: ميوزڪ ٻڌڻ لکڻ، پسند جا ڪتاب پڙهڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: قرآن پاڪ ۽ شاهه جو رسالو **پسنديده صنف:** غزل نظم ۽ وائي

پسنديده ليکڪ: امر جليل، نورالهديٰ شاهه، جيجل ميتلو

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: جڏهن ستين ڪلاس ۾ پڙهندي هيس

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: پنهنجي طبعت جي حساس پٽي کان

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (30) مضمون (10) ڪالم (4)

شاعري: غزل (60) وايون (15) نظم (15) چوسٽا (20)

ٻيون: ڪجهه انگلش ۾ به نظم آهن- (10 کن)

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبه نه

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب:

غزل

خوشبوءِ جو ويس پهري رابيل روپـذاري
هو ڪيئن اچي ويو آ منهنجي اڱڻ اوتـاري

راتين ۾ روشني ٿي، چانڊوڪي چنڊ بنجي
دل جي اڱڻ ۾ ڪوئي ڏيئو ويو آ ٻـاري

ننـڊ ۾، خـواب ۾، جـاڳ ۾، تعبيـرن ۾
چـارئي پهـر انـدر انکـي ئـي ٿـو پچـاري

هن ڪـان پري نـہ هاڻي خوشبو قـرار ايندو
هن کي هاڻ هميشـہ هر هر ٿـو ساه ساري

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

غزل

رات ڪاري وار خوشبوءِ ۾ ڀنل آهن
انتظار جي ماريءَ جا، هٿ ميٽديءَ رتل آهن

ساڀيا جا سڪايل ۽ ديدن جا ٻڪايل
نيڻ سندر سپني جي آس ۾ ستل آهن

گهٽي گهٽي گهمي آهي رڻ پٽ رلي آ،
پوءِ به نه ٿڪي آ ڪيڏا سوچ سفر ڪيل آهن

رات جي پوئين پهر، درد سندي سحر ۾
ضبط ٽٽي پيا هن جا نيڻ وهيل آهن

بادشاهن کان وٺي گداگرن تائين
خوشبو! انسان دولت هٿان وڪاڻل آهن

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

غزل

گلاب پتي پتي ٿي وکري ويا آهن
درد نوان ڄڻ دل ۾ اسري ويا آهن

بهار رت ۾ ڪومايل ڏسي مکڙيون
پوپٽ ٻ اداس ٿي اڏري ويا آهن

ظالم شڪاريءَ جي وار ڪاپاريءَ سان
ولر ڪونجن جا ڪئين وڇڙي ويا آهن

ريتن رسمن جي ڄارن ۾ او سائين!
پيار وارن جا خواب الجهي ويا آهن

ڍلڙو ٿي ويو آ جيون جوهي ڍلڙو
اميدن آشائن جا پاڇا لڙي ويا آهن

دل جي ٽٽل شيشي مٿان
عڪس محبتن جا مٽجي ويا آهن

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

غزل

بونـد بونـد تـي برسـن ٽيـون اکيـون
کيـڏا سـور سـهن ٽيـون اکيـون

غيـرت آڙ ۾ قتـل ٿيـل جذبـا ڏسـي
نسـورو درد پوڳـن ٽيـون اکيـون

محبتن جا محـل ڪنهن مسمار ڪيـا
سـوال سـوين هـي پڇـن ٽيـون اکيـون

سـاري رات رنـي آ ڪونـ سـتي آهـي
تنهنجـو داسـتان ٻڌائـن ٽيـون اکيـون

زبـان خـاموش چـَـپَ چـُـپَ آهــن
پـر سـور سمـورا سـلن ٽيـون اکيـون

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

غزل

ابهم ٻار جو ائين پيو لاش لهرن منجهه لڙهندو رهيو
انسانيت جي اهڙي موت تي آڪاش ٻه روئيندو رهيو

رڳـو ڪـوڙ هلـي ٿـو هـن ڪـوڙي دنيـا ۾
بلاول ڪان وٺي منصور تائين سچ سوليءَ چڙهندو رهيو

پيئرن هٿـڙان ڏيءَ وڪـاڻي ٻورن جيـان جڏهن تـڏهن
سچن رشـتن ۾ سـلهاڙيل ڪـوٽ هـي بڪنـدو رهيـو

مصنوعـي معاشـري ۾ حسـاس دليـن ڪـي سـائين
زمـانو پـاڳل ۽ بدحـواس ٿينـدي ڏسـندو رهيـو

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

غزل

گلڙن جي عيوض هوءَ ڪندا ميڙي پئي
محبتون پائي من ۾ درد پرائي پئي

لڪائي لڙڪ اکين ۾ مرڪي تي جيڪا
ڏينهن سوچن، رات سڏڪن ۾ گذاري پئي

وفائن بدلي مليون اتس جفائون ڪيئي
پوءِ بہ ناتو نيهن جو تي هوءَ نيائي پئي

هوائن جي شهر ۾ آنڌين جي گهر رهي،
ڏيئا پيار جا هوءَ تي باري پئي

پل پل پيڙا ۾ گهڙيءَ گهڙيءَ گهاءَ تس
سور سمورا مرڪي سهسائي پئي

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

غزل

چنڊ کان نہ پڇ ستارن کان پڇ
وفا ڇا پيار ڇا؟ محبت وارن کان پڇ

سڙي جي خاڪ ٿيا انهيءَ آتش ۾
عشق جو احوال پروانن کان پڇ

پڇو ٿا اوهان ڪي ياد ڪيو يا نہ
اسان کان نہ، دل جي تانگهہ تنوارن کان پڇ

ڪيترو تڙپي تو کو جدائين تي
پٽيل گل کان نہ، گل جي صدائن کان پڇ

نينهن ڪيئن نڀائجي توڙ پڄائجي
دانائن کان نہ، ديوانن کان پڇ

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

غزل

پيـــار چـــاهت آ حيـــاتي پنهنجـــي!
گـــل آ يـــا خوشـــبو. زندگـــي اســـانجي

تمنـــا گلـــن جـــي هـــر مـــن کـــي مـــگر
مشـــهور کنـــدن ســـان دوســـتي اســـانجي

نـــاهي طلـــب دولـــت جـــي نـــہ اميـــريءَ جـــي
دنيـــا چـــوي ٿـــي انکـــي ديوانگـــي اســـانجي

جڳنـــو ڇـــا؟ چنـــڊ ڇـــا؟ ڪونهـــي پـــرواه
ياد هـن جـــي آ اکيـــن ۾ روشـــني اســـانجي

اميـــدن کـــي ڇـــڏيو ڀـــي جـــاءِ وجـــن
ڪونهـــي خـــالي دل نـــگري اســـانجي

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

غزل

حال دل جو اورڻ پئي گهريائين
بار دل جو گهٽائڻ پئي گهريائين

خواهش ايڏي وڏي ته نه هيس
بس گهڙي کن مسڪرائڻ پئي گهريائين

ڪهڙو ڪيائين پئي گناهه جي
پنهنجي مرضي ٻڌائڻ پئي گهريائين

ماڻهن ڪيڏا ميڙ ڪيا هئا ان ويل
جڏهن محبوب محفل ۾ سڏائڻ گهريائين

سڪ جو سڏ نه ڏنو هن ڪي ڪنهن
سور سيني جا سيني لائڻ پئي گهريائين

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

غزل

گــل آ يــا خوشــبو، زندگـــي اســـانجي
پيـــار آ پوڄـــا آ، بندگـــــي اســـانجي

تمنــا گلــڙن جــي هــر مــن تــي مــگر
مشــهور ڪنــدن ســان دوســتي اســانجي

اميــدن ڪــي چئــو ٻــيءَ جــاءِ وڃــن
ڪونهـــي خـــالي دل نـــگري اســـانجي

جگنــو ڇــا، چنــڊ ڇــا؟ ڪونهــي پــرواه
يــاد هــن جــي اکيــن ۾ روشــني اســانجي

نــاهي طلــب دولــت جــي نــہ اميــريءَ جــي
دنيــا چــوي انکـــي ديوانگـــي اســانجي

ڊاڪٽر پاڪيزه خوشبو ميتلو

سوسن گل بلوچ

پورو نالو: سوسن گل بلوچ

والد جو نالو: دين محمد بلوچ

سالگره ڏڻ: 22 آگسٽ

جنم هنڌ: اوباوڙو

تعليم: بي.ايس. سي

روزگار/ ڪرت: پرائيويٽ اسڪول ۾ هيڊ مسٽريس

وندر: شاعري ڪرڻ ۽ پڙهڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: محبتين جب شمار ڪرنا پسنديده صنف: غزل ۽ وائي

پسنديده ليکڪ: طارق ابڙو

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1992 کان ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: محبت کان - عشق کان

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (5) مضمون (10) ڊائري (100) پيون خيالات وغيره

شاعري: غزل (100) گيت (10) وايون (30) نظم (8) چوسٽا (30)

پيون: ليٽر لکيا آهن - هزارن ۾

شايع ٿيل ڪتاب:

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبه نه

ڪتاب جو نالو	صنف
(1) اجان سوچيو ناهي	شاعري

غزل

ڪوئي لفظ معتبر ناهي مليو، جو توتي گيت لکان،
مان آهيان تنهنجي داسي، ڪيئن توکي ميت لکان.

مان توکي ڪٿي بہ نہ اپنائي سگهي آهيان،
ان ڪرب کي ڪيئن مان پنهنجي جيت لکان.

هر دل جي درد جو در مقفل ڪري ڇڏيان،
دل ڪري ٿي اهڙي، محبت جي ريت لکان.

دنيا جي سين نفرتن کي مٽائي دلين مان،
مان چاهيان ٿي صرف، پريت پريت لکان.

سيني سهارن کي، پلي ڪسي وٺو مون کان،
ڏيو اها اجازت، هنڪي پنهنجي نالي جي قريب لکان.

سوسن گل بلوچ

غزل

زندگــــيءَ ۾ هـــر خوشـــــي ملنـــــدي نــــاهي
خوشــيءَ ۾ دل جــي، هــر ڪلــي ڪلنــدي نــاهي

محبتــون آهــن ڇــوٽطــرف منهنجــي هــر گهــڙيءَ
تنهنجي نفـرت بنـا بــ، اسـان جـي سـرندي نـاهي

اگــر زندگــي گذرنــدڙ هــڪ ســفر آ تــ پــوءِ
سوچ زندگـيءَ جـي ڇـو توڪـان اڳتـي ڇرنـدي نـاهي

ايتــري نفــرت ڇــو آ، هــيءَ جيــون اي خــدا!
ڇـو هـوا محبتـن جـي، زمـاني تـي گهلنـدي نـاهي

ســڪ ڪيتــرا بـــ هجـــن زندگـــيءَ ۾ "سوســـن"
ڏکــن بنــا زندگــي، ڪنهــن جــي هلنــدي نــاهي.

سوسن گل بلوچ

غزل

تو هر پيري چيو "پنهنجو"، اعتبار ايندو ويو
ڪڏهن رسيس، ڪڏهن پرچايئہ، پيار ايندو ويو

اهڙو درد اتيو دل ۾، تياسين اسين لادوا
تو مسڪرائي ڏنو بس، قرار ايندو ويو

تون آئين بزم ۾، ڀڪي اتي محفل دل
نہ تہ ڦريون توڪان، جو آيو بيڪار ايندو ويو

گڏ رهيو اسان سان تہ، هر الزام سنوسين
وڇڙيو تہ هنجو نالو سر بازار ايندو ويو

بي انداز خوشي ملي، ڪڏهن غم انتها "سوسن"
ائين ئي هوريان هوريان، محبت ۾ نکار ايندو ويو

سوسن گل بلوچ

غزل

وري رات آئي، وسيو اک مان پاٽي آ
ائين روز دل ۾، تنهنجي ياد رواني آ

اسان کان هن شهر ۾ رهڻ جو واعدو ورتي
الائي ڇو تو کئي هيئن نقل مکاني آ

اڪثر دل پرچي آئي، اکين مينهن وسايو
جڏهن ٻه ياد ايندي، کائي پراڻي آ

دل ۾ زندگي ته ورتي هن هُو هليا ويا
ڏيئي ويا بس هڪ ياد، اهائي هن نشاني آ

ماٺهو پنهنجا ڏک سک پلجي ويٺا آهن
هر هڪ زبان تي "سوسن" تنهنجي ڪهاڻي آ

سوسن گل بلوچ

غزل

کيئن وڻي آواز، ڪنهن سر سنگيت جو،
ٻڌڻ جو چاهيان ٿي، گيت تنهنجي پريت جو.

منهنجي دل جي خواهش ٿي پئي آ روشن،
ناهي دنيا ۾ ڪو قسر، اهڙو ديپ جو.

توهان ٿي نہ چاهيو، ڪرڻ مونکي پنهنجو
ڪيئين ٿا چئو، سمورو آ قصور ريت جو.

دنيا ڪي سمجهائي سگهي، جيڪو پنهنجو تعلق
شعر ٻڌاءِ "سوسن" ڪي اهڙي ڪنهن گيت جو.

سوسن گل بلوچ

غزل

تــو جــو نــہ ڪئــي مقــرر، حــد انتظــار جــي،
پـل آخري تـائين رهي آرزو، تنهنجي پيـار جـي.

ڇئو تا هو بي وفا آ، مان ڪيئن يقين ڪيان؟
ڪيئن توهان کي سمجهايان، معنيٰ اعتبار جي.

اي دوست! ڪيئيــن ٿيــان پــلا آءُ مطمئــن،
تو تہ ڪئي هميشہ ڳالهہ، انڪار ۾ اقرار جي.

”سوسن“ جي زندگي بہ گذري ڪجهہ اهڙيءَ طرح،
خوشـين ۾ بہ نہ ملـي، ڪـا گهـڙي قـرار جـي.

سوسن گل بلوچ

غزل

اسان جي ڪلڻ يا روئڻ ۾، جيڪا صدا آهي،
ڪو پلي نہ سمجهي مگر، اها تولئہ دعا آهي.

ڏکن جون پلي هوائون هلن ڪيتريون،
سات تنهنجو هجي تہ، خوشگوار فضا آهي.

توهان جي قدمن ۾ نہ گذري آ زندگي،
اسان جي دل ۾، بس اهو ڏک سدا آهي.

توهان لاءِ پلي عام ماڻهو هجي هو مگر،
"سوسن" جهڙي داسيءَ لئہ، هو ديوتا آهي.

سوسن گل بلوچ

غزل

ڪـــي خـــواب، اڪيـــن ۾ پنڪيـــل آهـــن،
ڪـــي اميـــدون، اجـــان اڻپوريـــون آهـــن.

مجـان تـي تـہ محبتـون پيـاريون آهـن مـگر،
بـس ڪجهـہ اسـان سـان مجبوريـون آهـن.

تـون ڏڪجـي نـہ پئجـان، سـاٿ ۾ سـاٿي،
بـي وفـائيون نـاهن، ڪجهـہ دوريـون آهـن.

ڪـري ڪـاٿو اسـان وجـائجي تـا وجـون،
اهـي گهڙيـون جـي، تويـن نـہ پوريـون.

هيلـو اڄ تـون "سوسـن" وٽ او سـائين،
تـو سـوا، سـڀ تمنـاؤن اڌوريـون آهـن.

سوسن گل بلوچ

غزل

دل جـــي كـــاغذ تـــان مٿـــائي وينيـــن،
سمجهـي کهــاٽي، مـــون کـــي پلائـــي وينيـن.

زندگـــي نـــالي لکـــي ڏنـــي سـين توکـــي مـــگر،
غيـــر کـــي تـــون پنهنجـــو، بڻـــائي وينيـــن.

کـــري واعـــدا اســـان ســـاڻ ســـائين،
کيئـــن تـــون بيـــن ســـان نيـــائي وينيـــن.

اســـان جلياســـين شمـــع جيـــان تولئـــه مـــگر،
رقيبـــن جـــي بـــزم تـــون ســـجائي وينيـــن.

هـــر ڏک ســـک توســـان ســـليو هـــو اســـان،
ســـالن جـــي چـــاهت، پـــل ۾ وســـاري وينيـــن.

اهـــو بـــه چـــڏي هليـــو ويـــو "سوســـن"
جنهـن لئـه تـون هسـتي، پنهنجـي وجـائي وينيـن.

سوسن گل بلوچ

غزل

حياتيءَ ۾ باقي ڪي خواب آهن،
اکين ۾ بہ اوجاڳن جا عذاب آهن.

زندگي رولي بہ نہ حاصل ڪياسون،
تنهنجن سوالن جا ڏکيا جواب آهن.

محبت جي بدلي ۾ خاموش رهيا،
خبرناهي نفرت يا حجاب آهن.

پنهنجي محبت جو سڪون بخش مونکي،
هونئن تہ سائين درد بي حساب آهن.

من نگر ۾ روشني ناهي رهي "سوسن"،
هو ئي تہ منهنجي زندگيءَ جا آفتاب آهن.

سوسن گل بلوچ

ناهيد خان

پورو نالو: ناهيد اختر جانوري

والد جو نالو: علي حسن

سالگره ڏڻ: 7 آگسٽ 1979

جنم هنڌ: ميهڙ

تعليم: بي ايس سي

روزگار/ ڪرت: ٽيچر

وندر: شاعري ڪرڻ، پڙهڻ

اوهان جو پسنديده ڪتاب: اهي ڏينهن اهي شينهن پسنديده صنف: شاعري

پسنديده ليکڪ: شيخ اياز

لکڻ جي شروعات ڪڏهن کان ڪئي: 1989 کان

ڪنهن کان متاثر ٿي لکيو: پنهنجي شوق مونکي لکرايو.

ڪهڙين صنفن تي طبع آزمائي ڪئي آهي؟ ۽ ڪيتري تعداد ۾ لکيون آهن:

نثر: ڪهاڻيون (5) ڪالم (2) ڊائري هرسال جي

شاعري: غزل بي شمار وايون (5) نظم (ڪوڙ) چوسٽا ٿي چار

پيون: ڪجهه آزاد نظم

شايع ٿيل ڪتاب: ڪوبہ نہ

اشاعت جي انتظار ۾ تيار ڪتاب: ڪوبہ نہ

غزل

هر روز اسان کان پيارا وڇڙيا،
ماٺهو محبت وارا وڇڙيا.

روشني ڏئي اسانکي پنهنجي
آهن چند ستارا وڇڙيا.

لڙڪ لڙڪ تي جيون ويو آ،
خوشين جا رنگ سارا وڇڙيا.

زندگي بس وڇوڙو ئي آ،
جيون سپ سهارا وڇڙيا.

هڪڙو تون ئي ناهين دوست،
هر روز هتي توپارا وڇڙيا.

ناهيد خان

غزل

بيوس تہ اسان پر تقدير بہ بيوس،
مون وانگي منهنجي تحرير بہ بيوس.

نہ تون مون تاءِ پهتين نہ آءٌ ئي توتائين،
آهي اسان جي اکير بہ بيوس.

حال ٻڌائي ڪو نہ سگهي ٿي،
تنهنجي هيءَ تصوير بہ بيوس.

تنهنجي منهنجي خوابن جي،
ساڳي چو تعبير بہ بيوس.

تنهنجي نانءَ نہ لکي سگهياسين،
رهجي وئي تحرير بہ بيوس.

ناهيد خان

غزل

گذري پئي ۽ گذري وئي آ زندگي،
هئي ڪو پکي اڏري وئي آ زندگي.

ياد جا لمحا رهيا نہ قربتون،
وقت جيان وسري وئي آ زندگي.

وار ڪارن مان ڦري چاندي بڻيا،
ها هتن مان نڪري وئي آ زندگي.

پر ڏکيا لمحا اڃان آهن رهيل،
۽ ڪجھ مڙئي گذري وئي آ زندگي.

پن ڇڻ موسم جيان بڻجي،
ڇا ڪجي وکري وئي آ زندگي.

پل پل ڇڻ بڻي آ جنهن ۾،
هر لمحي پڇري وئي آ زندگي.

ناهيد خان

غزل

نہ چنڊ بدليو نہ ستارا بدليا،
پر ماڻهو محبت وارا بدليا.

حقيقت جو زهر پي هتڙي،
خواب اسانجا سارا بدليا.

اسان بہ غوطا کائڻ لڳاسين،
جڏهين سمنڊ ڪنارا بدليا.

جي هئا ڪڏهن اسانجا پنهنجا،
سي ماڻهو ڪيئن موچارا بدليا؟

فاصلن محبت اچان وڌائي،
جڏهن جيءَ جيارا بدليا.

محبت اندو ڪري ڇڏيو هو،
اک ڪلي تہ نظارا بدليا.

ناهيد خان

غزل

فنا جي رستي تي زندگي سفر ۾ آ،
موت جو پاڇو هر هڪ نظر ۾ آ.

هيءَ رات ته دائمي آهي پر،
نگاهن جو مرڪز اڃان سحر ۾ آ.

نه دعا تي ڪو فرق ڪري نه دوا،
ڪجهه ڪونه رهيو هن جي اثر ۾ آ.

هت ڪيئي اچن ٿا ۽ ڪيئي وڃن،
لهندو سج هر هڪ نگر ۾ آ.

روشنيءَ سان پيار آهي دنيا کي،
ڪيڏو انڌيرو ابدي گهر ۾ آ.

ناهيد خان

غزل

کيڏا سندر خواب اکين جا،
بڻجي ويا عذاب اکين جا.

لڙڪ لڙڪ ٿي وهي ويا هن،
هاڻ هي سپ خواب اکين جا.

توئي نہ ڇاتو پيار اسانجو،
ڇو نہ وهن سيلاب اکين جا.

نصاب نہ هو، پڙهي ها ڪوئي،
هاڻ هي تہ ڪتاب اکين جا.

خواهشون رهجي ويون اڌوريون،
پڙهيا نہ تو حجاب اکين جا

اڃان تہ سزا ڏين ڪا شايد،
تنهنجا هي حساب اکين جا.

ناهيد خان

غزل

عـــورت گهـــٽ نـــاهي توڪـــان،
توڪـــي اهـــو مجـــائي ٿـــي.

ڏس ٻنـــيءَ ۾ٽـــون، هـــوءَ،
توســـان گـــڏ هرڪـــاهي ٿـــي.

نـاحق هــن ڪــي ڪـاري چويــن ٿـو،
هــوءَ تنهنجــا عيــب لڪـائي ٿــي.

ڏس وجـــي اســـڪول ڪنهـــن ٻـــ،
هـــوءَ تـــو وانـــگر پڙهـــائي ٿـــي.

مســـتقبل جـــي معمـــارن ڪـــي هـــوءَ،
انســـان ســـٺو ٻڻـــائي ٿـــي.

جـــاهل نـــاهي ڪـــاهل نـــاهي،
ڪمپيوٽـــر پـــڻ هلائـــي ٿـــي.

پنهنجــي وجــود ســان ڪــري اجــالو،
مـــاحول ســـڄو مهڪـــائي ٿـــي.

مـــرڪ پڪيـــڙي هـــر ســـو هـــوءَ،
ڳوڙهـــا پـــاڻ وهـــائي ٿـــي.

ناهيد خان

غزل

محبت جي انتها تي پهچي وياسين،
ملڻ کان اڳ ئي وڇڙي وياسين،

تنهنجون منهنجون راهون جداهيون،
رستي تان ٻئي ڀٽڪي وياسين.

کيئن لڙڪ لڪائي ضبط ڪري،
اوهان جي آڏو ڳذري وياسين.

تولاءِ ئي توکي ڇڏڻو پيو هو،
درد تنهنجي ۾ پچري وياسين.

تنهنجي جدائيءَ ڪانپوءِ ساٿي،
ٽٽي پور ٿي وکري وياسين.

ناهيد توکي ياد ڪري ٿي،
ليڪن توکان وسري وياسين.

ناهيد خان

غزل

زندگــي هــار بڻجــي وئــي،
لڙكــن جـي لار بڻجــي وئــي.

كيــڏو وســارڻ چــاهيو ليكــن،
جدائــي ســار بڻجــي وئــي.

مــان گهــري هميشــہ لاءِ پــر،
خوشــي اذار بڻجــي وئــي،

جــڏهن فــاصلا سميٽيــا كنهــن،
خــزان بهــار بڻجــي وئــي،

اوهــان جــي وڇــڙي وڃــڻ ســان،
پيــڙا چمــار بڻجــي وئــي.

ناهيد خان

غزل

سيئي سور سلي ٿي زندگي،
ڪيڏو نه پاڻ پلي ٿي زندگي.

لهندڙ سج جو آخري منظر،
ڏسي ڏاڍو ڪلي ٿي زندگي.

تون نه وڃ هو تنهنجو ناهي،
ڪيئن توکي جهلي ٿي زندگي.

تنهجا خواب به نيٺ ٽٽي پيا،
ڪيڏي اسانجي ملي ٿي زندگي.

يادن جي تيز جهوٽي ۾،
جهولو ٻڌجي گهلي ٿي زندگي.

ناهيد خان

هالار پبليڪيشنز جون يادگار سوکڙيون

هالار ماسترياڻي نمبر

پڙهو ۽ ٻين کي پڙهايو

- سنڌي سماج ۾ نوڪري پيشه عورتن جي هڪ وڏي اڪثريت هن شعبي سان وابسته آهي.
- پيشي جي حوالي سان ڪين ڏهاڙي جيون ۾ ايڪ ڏکيائين سان منهن ڏيڻو پوي ٿو.
- ڪهڙيون ڏکيائيون سندن جيون کي وهڪريا ٿيون ڇڏين؟
- هو پنهنجي آڏو ايندڙ انهن مشڪلن کي ڪيئن منهن ڏين ٿيون؟
- هن جي جيون جو لمحو لمحو هڪ ڪهاڻي هجي ٿي.

هن خاص نمبر جا ڪهاڻيڪار

علي بابا - اختر رند - نسرين سيد - يار محمد چانڊيو - [illegible] سولنگي - [illegible] چانڊيو - آزاد [illegible]
[illegible] شيخ - [illegible] - ظفر احمد [illegible] - آزاد عبدالحق چانڊيو - [illegible] گل سولنگي
[illegible] گل - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] شاهه بخاري - [illegible]
[illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] گل [illegible]

ڪاري نمبر

پڙهو ۽ ٻين کي پڙهايو

ستم ڪارو ڪاري جو ناسور ڏينهون ڏينهن وڌي رهيو آهي

هالار پاران ان موضوع جي اونهاين جي اسرارن کي واڪو ڪرڻ لاءِ يادگار نمبر

- گهرن جي چوديوارين جي اندر جيون گهاريندڙ عورتن جون ڪهاڻيون. ڪاليجن، يونيورسٽين ۽ آزاد فضائن ۾ رهندڙ عورتن جون ڪٿائون.
- حويلين جي اوچين ڪوٽن جي پٺيان جيون جي ڪهاڻي ۾ پيڙهيندڙ عورتن جون ڪهاڻيون. ايمان جي اطل جي پل ايل جون ڪهاڻيون. زندگيءَ جي راهين ۽ پاڙهين جون ڪهاڻيون
- پيار ۽ آئيڊيل جي تلاش ۾ سرگردان رهندڙ نوجوانن جون ڪهاڻيون. آس ۽ نراس جي وڻن جي راهين جون ڪهاڻيون.
- انهن لمحن جون ڪهاڻيون، جيڪي وسارڻ ممڪن نه هجن

نئين نسل جي ابرندڙ ليکڪ **نسرين سيد** جي شاعريءَ جي مجموعي

"ڪنهن، ڪنهنجي ننڊ چورائي؟"

جي زبردست ڪاميابيءَ کان پوءِ 38 ڪهاڻين جو يادگار مجموعو

حويليءَ ۾ ڪم ٿي ويل وجود

224 صفحا - ڪرائون سائيز - چارنگو ٽائيٽل - مله: رڳو 30 رپيا

پنهنجي ڪابي ويجهي اخباري هاڪر يا ايجنٽ کان اڄ ئي خريد ڪري ڇڏيو - پوءِ ميار ڪا نه آهي.

پڙهندڙ نسُل . پَ نَ

The Reading Generation

1960 جي ڏهاڪي ۾ عبدالله حسين ” اُداس نسلين“ نالي ڪتاب لکيو. 70 واري ڏهاڪي ۾ وري ماڻڪ ”لُڙهندڙ نسُل“ نالي ڪتاب لکي پنهنجي دورَ جي عڪاسي ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. امداد حُسينيءَ وري 70 واري ڏهاڪي ۾ ئي لکيو:

انڌي ماءُ ڄڻيندي آهي اونڌا سونڌا ٻارَ
ايندڙ نسل سَمورو هوندو گونگا ٻوڙا ٻارَ

هر دور جي نوجوانن کي اُداس، لُڙهندڙ، ڪَڙهندڙ، ڪُڙهندڙ، ٻَرندڙ، ڇُرندڙ، ڪِرندڙ، اوسيئڙو ڪندڙُ، ياڙي، ڪاٺُو، ياڃوڪَڙُ، ڪاوڙيل ۽ وِڙهندڙ نسلن سان منسوب ڪري سَگهجي ٿو، پَر اسان اِنهن سيني وِچان ”پڙهندڙ“ نسل جا ڳولائو آهيون. ڪتابن کي ڪاڳر تان کڻي ڪمپيوُٽر جي دنيا ۾ آڻڻ، ٻين لفظن ۾ برقي ڪتاب يعنيِ e-books ناهي ورهائڻ جي وسيلي پڙهندڙ نسل کي وَڌڻ، ويجهَڻ ۽ هِڪ ڀِئي کي ڳولي سَهڪاريِ تحريڪ جي رستي تي آڻِڻَ جي آسَ رکون ٿا.

پڙهندڙ نَسل (پَـنَ) ڪا بہ تنظيمَ ناهي. اُنَ جو ڪو بہ صدر، عُهديدار يا پايو وِجهندڙ نہ آهي. جيڪڏهن ڪو بہ شخص اهڙي دعويٰ ڪري ٿو تہ پَڪَ ڄاڻو تہ اُهو ڪُوڙو آهي. نہ ئي وري پَنَ جي نالي ڪي پئسا گڏ ڪيا ويندا. جيڪڏهن ڪو اهڙي ڪوشش ڪري ٿو تہ پَڪَ ڄاڻو تہ اُهو بہِ ڪُوڙو آهي.

جَهڙيءَ طَرَح وڻن جا پَنَ ساوا، ڳاڙها، نيرا، پيلا يا ناسي هوندا آهن اَهڙيءَ طرح پَڙهندڙ نَسُل وارا پَـنَ بہ مختَلِف آهـن ۽ هوندا. اُهي ساڳئي ئي وقت اُداس ۽ پڙهندڙ، بَرندڙ ۽ پڙهندڙ، سُست ۽ پڙهندڙ يا وِڙهندڙ ۽ پڙهندڙ بہ ٿي سگهن ٿا. پيـن لفظن ۾ پَنَ ڪا خُصوصيِ ۽ تالي لڱل ڪِلَب Exclusive Club نـہ آهي.

ڪوشش اها هوندي تہ پَـنَ جا سڀ ڪَم ڪار سَهڪاري ۽ رَضاڪار بنيادن تي ٿين، پر ممڪن آهي تہ ڪي ڪم اُجرتي بنيادن تي بہ ٿِيـن. اهڙي حالت ۾ پَـنَ پاڻَ هِڪَٻِئي جي مدد ڪَـرڻ جـي اُصـولَ هيـٺ ڏي وَٺُ ڪنـدا ۽ غيرتجـارتي non-commercial رهنـدا. پَنَـن پـاران ڪتـابن ڪـي ڊِجيِٽـائِيز digitize ڪرڻ جي عَملَ مان ڪـو بہ مالي فائدو يا نفعو حاصل ڪـرڻ جي ڪوشش نہ ڪئي ويندي.

ڪتابن ڪي ڊِجيِٽائِيز ڪرڻ کان پو ٻيو اهم مرحلو وِرهائڻ distribution جو ٿيندو. اِهو ڪم ڪرڻ وارن مان جيڪڏهن ڪـو پيسا ڪمائي سگهي ٿو تہ ڀلي ڪمائي، رُڳو پَنَـن سان اُن جو ڪو بہ لاڳاپو نہ هوندو.

پَنَن کي کُليل اکرن ۾ صلاح ڏجي ٿي ته هو وَسَ پٽاندڙ وڌِ کان وَڌِ ڪتاب خريد ڪَري ڪتابن جي ليکڪَن، ڇپائيندڙن ۽ ڇاپيندڙن کي هِمٿائِن. پر ساڳِئي وقت عِلم حاصل ڪرڻ ۽ ڄاڻ کي ڦهلائڻ جي ڪوشش دوران ڪَنهن به رُڪاوٽَ کي نه مڃن.

شيخ اَيازَ علمَ، ڄاڻَ، سمجهہَ ۽ ڏاهپَ کي گيتَ، بيتَ، سِٽَ، پُڪارَ سان تَشبيهہ ڏيندي انهن سيني کي بَمن، گولين ۽ بارودَ جي مدِ مقابل بيهاريو آهي. اياز چوي ٿو ته:

گيتَ بہِ ڄڻ گوريلا آهن، جي ويريءَ تي وار ڪَرن ٿا.

... ...

جئن جئن جاڙ وڌي ٿي جَڳَ ۾، هو بوليءَ جي آڙ ڇُپن ٿا؛
ريتيءَ تي راتاها ڪن ٿا، موتي مَنجهہ پهاڙ ڇُپن ٿا؛

... ...

ڪالهہَ هُيا جي سُرخ گُلن جيئن، اڄڪلهہ نيلا پيلا آهن؛
گيتَ بہِ ڄڻ گوريلا آهن........

... ...

هي بيتُ اَٿي، هي بَم- گولو،
جيڪي بہ ڪٽين، جيڪي بہ ڪٽين!
مون لاءِ ٻنهي ۾ فَرَقُ نہ آ، هي بيتُ بہ بَمَ جو ساٿي آ،
جنهن رِڻَ ۾ رات ڪَيا راڙا، تنهن هَڏَ ۽ چَمَ جو ساٿي آ ـ

اِن حسابَ سان اٽڃاٽائي کي پاڻَ تي اِهو سوچي مَڙهڻ ته ”هاٽي ويڙهہ ۽ عمل جو دور آهي، اُن ڪري پڙهڻ تي وقت نہ وڃايو“ ناداني‌ءَ جي نشاني آهي.

پَنَن جو پڙهڻ عام ڪِتابي ڪيڙن وانگر رُڳو نِصابي ڪتابن تائين محدود نہ هوندو. رڳو نصابي ڪتابن ۾ پاڻ کي قيد ڪري ڇڏڻ سان سماج ۾ سماجي حالتن تان نظر ڪڇي ويندي ۽ نتيجي طور سماجي ۾ حڪومتي پاليسيون policies اٽڃاڻن ۽ نادانن جي هٿن ۾ رهنديون. پَنَ نِصابي ڪتابن سان گڏوگڏ ادبي، تاريخي، سياسي، سماجي، اقتصادي، سائنسي ۽ ٻين ڪتابن کي پڙهي سماجي حالتن کي بهتر بنائڻ جي ڪوشش ڪندا.

پَڙهندڙ نَسُل جا پَنَ سيني کي **چو، چالاءِ ۽ ڪينئن** جهڙن سوالن کي هر بَيانَ تي لاڳو ڪرڻ جي ڪوٺَ ڏين ٿا ۽ انهن تي ويچار ڪرڻ سان گڏ جوابَ ڳولڻ کي نہ رڳو پنهنجو حق، پر فرض ۾ اٽٽر گهرج necessity unavoidable سمجهندي ڪتابن کي پاڻ پڙهڻ ۽ وڏ ڪان وڏ ماڻهن تائين پهچائڻ جي ڪوشش جديد ترين طريقن وسيلي ڪرڻ جو ويچار رکن ٿا.

توهان بہ پڙهڻَ، پڙهائڻ ۽ ڦهلائڻ جي اِن سهڪاري تحريڪ ۾ شامل ٿي سگهو ٿا، بَس پنهنجي اوسي پاسي ۾ ڏِسو، هر قسم جا ڳاڙها توڙي نيرا، ساوا توڙي پيلا پن ضرور نظر اچي ويندا.

وڻ وڻ کي مون ڀاڪي پائي چيو تہ ”منهنجا ياءُ
پهتو منهنجي من ۾ تنهنجي پَنَ پَنَ جو پڙلاءُ“.
- اياز (ڪلهي پاتم ڪينرو)